STELIAN ȚURLEA Rendez-vous la *Happy Hour* CRIME SCENE PRESS

„Intențiile lui Stelian Țurlea sunt limpezi – dorește să ne ofere o radiografie cât mai completă a realității în care trăim."
George Arion

STELIAN ȚURLEA

5

virtual project

Rendez-vous la *Happy Hour*

virtual-project.eu

Mai țineți minte că nu o dată, ci de mai multe ori, bucureștenii s-au trezit într-o atmosferă îmbâcsită, poluată, aerul era irespirabil, la marginea orașului ploua cu funingine?

Cineva arsese deșeuri toxice aduse de pe alte meleaguri. Altcineva se implicase in aducerea lor pentru câștigurile fabuloase.

Poliția investighează, fără prea mare zel. Iar un ziarist scormonește după adevăr, descoperă rețele de traficanți, încrengături între afaceriști dubioși și oameni politici.

Izbucnește scandalul.

Personaje pe care le cunoașteți din precedente romane, inspectorul Victor Stamate și adjunctul său Petruș, dar și ziaristul Sorin Năstase revin în scenă să facă lumină.

Stelian Țurlea
Rendez-vous la Happy Hour

Stelian Țurlea, 2021
CRIME SCENE PRESS, 2021 pentru aceasta ediție.

CRIME SCENE PRESS

Director editorial: GEORGE ARION

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ȚURLEA, STELIAN
Rendez-vous Ia Happy Hour / Stelian Țurlea. – București: Crime Scene Press, 2021
ISBN 978-606-8959-82-5

821.135.1

Coperta: ALEXANDRA BARDAN
Redactor: ALEXANDRU ARION
Corectură: MANUELA RUXANDRA ARION
Tehnoredactor: LAURA TIBĂR
Bun de tipar: septembrie 2021
Tipărit în România

CNI CORESI
Tipărit la C.N.I. „CORESI" S.A.

Carte apărută cu sprijinul Fundației „Premiile Flacăra"

Nota editorului: Aceasta este o operă de ficțiune. Orice asemănare cu personaje sau întâmplări reale este întâmplătoare

Colecție coordonată de Alexandru Arion

Stelian Țurlea

Rendez-vous la *Happy Hour*

– puzzle polițist –

– 2021 –

Născut în 6 ianuarie 1946, **Stelian Țurlea** a urmat studii de filologie (1968) și filosofie (1976) la București, a fost aproape trei decenii redactor de politică externă (revista *Lumea),* a condus, după 1989, pentru scurtă vreme, revistele *Lumea, Zig-Zag,* apoi ziarul *Meridian,* după care a lucrat în televiziune, ca șef al departamentului de știri al Antenei 1. între 1996 și 2014 a lucrat la ProTV ca director editorial, iar între 2000 și 2016 a condus *Ziarul de duminică,* pe care l-a și creat. A scris douăzeci și nouă de romane, un volum de povestiri, unul de memorii, unsprezece cărți de publicistică, nouă cărți pentru copii și două traduceri. A îngrijit șapte albume.

A primit Premiul Uniunii Scriitorilor pentru Literatură pentru copii (2003), Premiul Asociației Editorilor din România pentru Literatură pentru copii (2005), Premiul Special al Uniunii Scriitorilor (2006), Premiul Asociației Scriitorilor din București (2007), Premiul „Flacăra" pentru Literatură (2011). A fost nominalizat la Premiul Uniunii Scriitorilor pentru Literatură pentru copii în 2000 și Premiul AER pentru Roman în 2003.

Premii în jurnalistică: Premiul Asociației Profesioniștilor din Televiziune (APTR) pentru jurnalul de știri Observator (Antena 1) – 1995, Premiul APTR pentru Observator – 1996, Premiul special APTR pentru documentarul „13-15 iunie 1990" – 1996, Premiul Fundației Pro pentru manageriat jurnalism – 1999, Premiul Fundației Pro pentru jurnalism – 2001, Premiul Radio România Cultural pentru *Ziarul de Duminică – 2007.*

Pentru Anca H.

I, I who have nothing
I, I who have no one
Adore you and want you so
I'm just a no one with nothing to give you but, oh
I love you

Tom Jones – *I, who have nothing*

Sarah

1.

— Știi ce e dragostea?

a înțepenit

spăla farfuriile de la micul dejun și a lăsat apa să curgă în neștire până s-a umplut chiuveta și-a început să dea pe afară, șiroind cu zgomot pe cimentul bucătăriei, abia atunci s-a dezmeticit

dar nici atunci nu s-a întors spre Eva, ca și cum n-ar fi înțeles ce întrebase; nici nu i-a răspuns

nu-i mai pusese o asemenea întrebare și nici nu vedea ce intenționa; nu era ca și cum ar fi întrebat-o ce-ar fi făcut dacă ar fi durut-o vreodată dinții sau dacă s-a culcat vreodată cu un bărbat, deși la vârsta ei era de presupus că o făcuse de sute sau mii de ori, sau dacă se culcase cu unul anume, deși n-ar fi fost treaba ei

dar nici măcar întrebările acelea nerușinate, de felul celor pe care obișnuise să i le pună, n-ar fi sunat ca nuca-n perete, deși ar fi fost aiurea

cum fusese ce spusese

a clătit farfuriile, le-a așezat la scurs, și-a uscat mâinile pe șorțul agățat de gât care-i acoperea tot pieptul și s-a întors spre ea exact când repeta:

știi ce e dragostea?

păr roșu, rebel, până la umeri

se holba la Sarah cu ochii ei de un albastru atât de intens că o fascina; de parcă o vedea prima oară

n-a așteptat răspuns, s-a întors cu spatele și a ieșit din bucătărie în curtea plină de smocuri netunse din iarba galbenă și uscată acum a anului trecut

mergea șleampăt, asta o enerva pe Sarah întotdeauna, lipsa totală de grație și de grijă

pe deasupra mai mesteca și gumă, ca adolescenții întârziați sau derbedeii cartierului; nimeni din jurul lor nu mai mesteca gumă de ani de zile, Sarah nu mai văzuse pe altcineva s-o facă; mai ales o fată; sau o femeie

mai urma să se scobească în nas, cum făcuse o scurtă vreme

părea să nu-i pese

cum părea să nu-i pese cum arăta: nu-și pieptăna părul cu săptămânile; nu se mai machia; nu părea să fi avut vreodată un ruj de buze al ei sau un rimel, cum au toate fetele de vârsta ei, deși într-o vreme avusese o trusă, o uitase aruncată în vreun fund de sertar

dar culmea e că nu arăta rău, sau nu atât de rău pe cât s-ar fi așteptat și dacă se gândea mai bine era chiar frumușică

frumoasă

nu fusese mereu așa șleampătă

cu nici doi, trei ani mai înainte, ședea în fiecare dimineață zeci de minute în fața oglinzii să-și contureze ochii cu dungi groase cafenii sau albastre sau negre sau verzi, aproape zilnic altă nuanță, spre indignarea celor din jur

îi plăcea să provoace

îi plăcea să se îmbrace cochet și zâmbea mereu când observa că atrage atenția

mergea legănat, de parcă ar fi fost tot timpul pe podium, și li se uita celorlalți drept în ochi, intimidându-i, până-și plecau privirile; până și femeile; făcea asta cu îndârjire, de parcă îi era impus, voia să sfideze, și când a încetat brusc, nimeni n-a scos o vorbă de la ea, au lăsat-o în apele ei, sărea în ochi că abia aștepta o reacție cât de mică să se repeadă la gâtul oricui

cam atunci se măritase peste noapte, nimeni nu știuse nimic, doar le spusese tuturor într-o zi că Fabian era bărbatul ei cu acte

îl mai văzuseră până atunci ani întregi, nu-i vorbă, era nelipsit din preajma ei, dar îi lăsase pe toți cu încăpățânare să creadă că nu era decât un prieten de școală, mai târziu unul de chefuri sau de bârfe, un fel de paj, prea se ținea după ea oriunde, până și la baie o aștepta în fața ușii, semănând adeseori cu un papă-lapte, un pămpălău, nimic altceva, lumea se obișnuise cu el și oricui încercase să insinueze o cât de mică împotrivire, Eva i-o retezase categoric, că doar n-o să și-o pună cu unul ca el! un prăpădit și un mucos!

uite că și-o pusese! mai mult chiar

adică lăsase să se înțeleagă că ar fi avut aspirații mari, când avea să se mărite avea s-o facă cu unul plin de bani sau unul adulat de societate sau nărăvit la succes și

râvnit de toate femeile, oricum unul care s-o iubească fără să-i ceară iubire și la care să nu stea cu mâna întinsă pentru că avea ea însăși deja tot ce voia

avusese grijă soră-sa să nu-i lipsească nimic

ș-acuma se alesese prafu'

Sarah, soră-sa, o privea cum călca furioasă peste pragul casei, făcea doar câțiva pași și se oprea brusc, de parcă ar fi așteptat-o să vină după ea, să-i ceară explicații; iar ea să i le dea sau nu

altă criză, gândi Sarah; n-avea de gând să-i cânte-n strună și s-o dorloteze din nou, îi era de ajuns cât o făcuse

Sarah era sora mai mare, ajunsese la treizeci și opt de ani, femeie în toată firea, coaptă, cu experiență de viață pentru alte o sută de femei, înaltă, subțire, numai fibră și mușchi, ochi căprui, cu irizații verzulii, care păreau în lumină puternică albaștri, păr tuns scurt, aproape soldățește, galben spre arămiu, frumoasă, cu un zâmbet cuceritor

orice bărbat o întâlnea prima oară ar fi fost gata să-i aștearnă aproape totul la picioare, știa să profite doar atunci când era vorba de afaceri

i se dusese buhul că nu poate pierde și e bine să nu te pui cu ea, își făcuse dușmani cu duiumul, mai ales dintre cei convinși că trebuie să fie cei dintâi doar pentru că i-a lăsat Dumnezeu cocoși, dar și mai mulți îi mâncau din palme și ar fi fost gata s-o apere la nevoie

destui spuneau că multe dintre afacerile ei erau necurate, dar n-aveau dovezi, nimeni n-o prinsese vreodată cu ceva incorect, cei care se încăpățânaseră să-i meargă pe urme doar să descopere ceva nepermis se aleseseră cu buza umflată; iar ea avusese grijă să-și râdă lumea de ei

unii se loviseră chiar de un zid de pumni care-i convinsese să rămână în banca lor, neștiutori; alții, care făcuseră eroarea să se implice mai mult, prea siguri pe mintea lor, pierduseră fără să înțeleagă cum; o urau cât încape; inteligentă, înțelesese, știa și se ferea de ei

Eva era mai mică cu vreo cincisprezece ani, sau optsprezece ani, nimeni nu știa, se născuse dintr-o întâmplare, părinții se pregăteau să divorțeze și chiar au divorțat înainte să se nască ea

o concepuseră într-o încercare disperată de împăcare, scăldată în atâta băutură că niciunul nu mai ținea minte cine propusese să și-o mai tragă o ultimă oară, înainte să-și vadă fiecare de drumul lui; poate nici nu propusese vreunul, ci pur și simplu se întâmplase

când descoperise că e însărcinată, mama nici nu s-a gândit să-i mai spună fostului bărbat, s-a scufundat în beții: bea, conducea nebunește, o născuse pe Eva, continuase să bea și sfârșise într-un accident, pe un drum pustiu a intrat într-un pâlc de pomi cu o asemenea viteză, că abia au reușit să-i adune oasele; toată lumea a fost convinsă c-o făcuse premeditat

pe Eva a crescut-o Sarah

e un fel de-a spune că a crescut-o, habar n-avea de nevoile unui copil, n-a învățat asta niciodată în viață, dar a găsit o familie milostivă care mai avea doi copii, a lăsat-o în grija lor, umplându-i de bani, să nu-i mai doară necazurile zilei

o vizita pe micuță cât putea de des, dar mai ales când îi permitea programul ei încâlcit de femeie de afaceri, la o săptămână, la două zile, la o lună

au urmat internatul și căminul universitar

lumea trebuia să știe doar că părinții îi pieriseră într-un accident îngrozitor de mașină, tatăl fusese inginer de mine, mama – profesoară, îi lăsaseră o moștenire importantă, iar singura rudă era o soră mai mare, femeie de afaceri mereu pe drumuri, în lumea dură în care-și câștiga banul își rupea foarte rar clipele să vină s-o vadă

Eva crescuse fără căldura cuiva

necontrolată, mai ales

prin liceu trecuse ca gâsca prin apă, nimic nu se lipise de ea, nici nu se evidențiase prin ceva anume

părea o frumușică fără nerv; când era întrebată ce vrea să facă în viață, ridica din umeri, cu privirea pierdută

a intrat la o facultate unde examenul era de formă, dar Sarah a înțeles foarte repede că ar fi ani pierduți și a retras-o cu motivații care oricum nu interesau pe nimeni

după care, Sarah i-a găsit casa de acum: una mare, dar cu înfățișare modestă, să nu atragă invidii, într-un cartier vechi, aproape mărginaș, construită cu vreun secol în urmă, când orașul începuse să se întindă spre pădurile din jurul Mogoșoaiei; cu o curte imensă, dar nu mai mare decât a caselor alăturate, cu două intrări, pe străzi diferite, paralele; la una dintre intrări fusese probabil un magazin

de cartier, prin cealaltă se aprovizionau, lăsând marfa în cutii și coșuri imense în curtea largă

un ins pretențios putea spune astăzi că-i o casă demodată, cu covoare persane uzate, mobilă puțină, dar solidă, din lemn de nuc, încleiată și ea cu aproape un secol în urmă, șifoniere încăpătoare pe care Eva nici n-avea cu ce să le umple

dar nu putea să se plângă cum că ar fi strâmtorată: patru dormitoare, cel care construise casa avusese copii mulți

Sarah își rezervase o cameră a ei, cea mai îndepărtată de strada principală, în care n-avea voie nimeni să doarmă

în fața locuinței propriu-zise, mai existau două odăi enorme, podite, fostul magazin, în care a deschis un bar

odăile podite cu lemn înnegrit erau separate de rest printr-o curte întinsă, cu iarbă mare, câțiva zarzări și tufe de leandri, și legate printr-un coridor lung, pe o parte cu ferestre înalte spre curte, cu ochiuri de geam mici și dese, și plin pe cealaltă parte de picturi pătrățoase cu peisaje halucinante peste care vremea lăsase o pâclă, un fel de ceață, aliniate pedant pe peretele văruit în alb murdar; semăna cu un coridor de mănăstire; dacă n-ar fi fost tablourile

vreo douăzeci de măsuțe cu fețe de masă lipsite de gust, în carouri mici albe și albastre, umpleau odăile mari de la drum și voiau să dea impresia de local popular, de cartier; reușeau

toate erau plătite de sora mai mare, Eva nu trebuia decât să țină contabilitatea tavernei – birt, bistrou, bufet, restaurant, oricum i-ar fi spus – nici măcar nu era mare lucru, o dată pe lună oricum venea un expert să verifice cu discreție hârțoagele

localului îi zisese *Happy Hour*

puțini știau ce înseamnă, mulți nici nu pronunțau corect cuvintele, dar nu le-a trebuit mult să învețe că se referea la un obicei adus de cine știe unde, care i-a încântat: îndată ce se ridicau de la masa de prânz, pe care o puteau luau aici, dacă erau clienți cu mintea la ei, puteau cere la jumătate de preț o bere, două, oricâte, numai să nu se îmbete; obiceiul – a devenit repede obicei – dura două ore

asta viață! în acele două ore ale după-amiezii, de la trei la cinci, nu găseai nici măcar un colț de scaun liber,

mulți își dădeau pe gât berile stând în picioare, într-un vacarm și o veselie de nedescris; după care plecau și se lăsa liniștea; teșchereaua se umpluse între timp

Sarah și-a dat seama că Eva nu era proastă deloc când pentru acele ore a adus un casetofon cu muzică săltăreață, aproape marșuri populare de pe vremuri, clienții goleau halbele încântați și mai cereau, iar când le-a instalat un tonomat la care fiecare își putea alege discul preferat, dezmățul a fost deplin

invariabil în orele acelea, Eva ședea pe un scaun înalt lângă barman și urmărea curioasă lumea cum se așeza în spatele barului, căscând gura la vânzoleala din local, căuta pachetul de țigări pe care barmanul îl lăsa mereu la vedere, scobea să scoată o țigară pe care și-o vâra în colțul gurii, fără să și-o aprindă, nu că i-ar fi păsat de interdicția fumatului, ci pur și simplu pentru că nu fumase niciodată și doar se grozăvea

așa au ajuns s-o știe toți de patroană; cam tinerică și părând și fără experiență, dar câte nu se-ntâmplă în lumea de azi! iar dacă le dă bere la jumătate de preț, poate să fie și mama patroanelor!

după orele de *happy hour* se putea respira, ea tândălea în continuare, clienții se împuținau spre seară, niciodată nu rămânea mai mult de-o mână de oameni, chiar și noaptea târziu; dar câștigurile erau îndestulătoare

nimeni nu știa de implicarea lui Sarah, nici chiar Eva, convinsă pe bune că localul și casa îi rămăseseră moștenire de la părinți; nu știa nici că Sarah era proprietara de drept, numele ei nu fusese trecut pe vreun document, adevărul îl cunoștea un singur om, un notar bătrân ieșit de mult la pensie, care învârtise aproape toate afacerile cartierului, nu-l mai căuta nimeni acum, lumea nu-l mai credea în viață

notarul avea gura ferecată, așa cum le aveau, din diverse motive, și cei câțiva, nu mai mulți decât degetele unei singure mâini, care mai cunoșteau istoriile vechi, anume că ele două, Sarah și Eva, erau surori

singurul lucru pe care mușteriii îl mai comentau, din ce în ce mai rar, pentru că ori se obișnuiseră ori începuseră să uite întâmplările mai îndepărtate, erau neliniștile care o cuprindeau pe Eva la răstimpuri

unora li se păruseră la început dubioase, dar învățaseră între timp să nu le mai pese, mai ales că erau inofensive: Eva obișnuia să prindă pe câte unul și să-i

împărtășească cu lux de amănunte planuri abia încropite în mintea ei și pe nepusă masă întreba cât o fi ora în orașul cutare, nu departe, dar cert în altă țară, pe alt meridian, și dacă acolo se întâmpla cutare lucru, anume un fapt din planul pe care tocmai îl pusese ea la punct și-l împărtășise interlocutorului

oamenii începuseră să se uite lung la ea, să dea din cap de parcă ar fi de acord cu ceva ce nu înțelegeau defel, s-o lase să creadă că doar n-aveau habar ce răspuns să dea curiozității ei îndreptățite și să treacă mai departe

dacă vreunul din cei din jur făcea greșeala să se arate mirat sau prostia să răspundă, atunci se dezlănțuia într-o sarabandă de întrebări care curgeau dintr-una într-alta, inclusiv răspunsuri și sfârșeau în strigăte ascuțite

când era de față, Sarah trebuia să intervină, întotdeauna spre ceilalți:

voi n-aveți minte nici cât un gărgăune?

n-ar fi știut să spună de ce zicea gărgăune, dacă ar fi întrebat-o careva n-ar fi știut să spună nici cum arată un gărgăune, noroc că n-o întreba nimeni

important era că de fiecare dată, fără sminteală, strigătele și sarabanda de întrebări încetau, Eva râdea ca un copil, repeta de câteva ori încântată gărgăune, gărgăune, gărgăune și-i privea pe toți cu inocență

niciunul nu mai scotea o vorbă, de parcă ar fi fost fermecați de vocea ei și vraja se revărsa asupra tuturor

adevărul e că avea o voce extraordinară, știau toți; chiar și ea

după crizele acelea, Eva dispărea cu Fabian, nimeni n-avea habar unde, reapăreau după un timp dintr-o cameră, din curte, de pe câmpul aflat în apropiere pe care se organizau la sfârșit de săptămână meciuri de fotbal sau de oină, din stradă pur și simplu, intrau pe ușa localului ca doi clienți însetați, el voia invariabil o bere și ea se repezea în spatele barului să i-o aducă, îndepărtându-l pe barmanul serviabil; ca o stăpână; cu țigara neaprinsă în colțul gurii

toate reintrau în normal

Eva și Fabian

lui Sarah îi plăcea și nu prea cum sună; îi plăcuse și Evei o vreme

de la un moment încolo, făcea tot ce-i stătea în puteri ca Sarah să nu prindă de veste că relația cu Fabian se

deteriorase și nimic nu mai era ce fusese; avusese noroc că Sarah era mai tot timpul pe drumuri, afaceri pe care nu le-nțelegea, și când apărea pe nepusă masă, la câteva luni, chiar mai rar, n-avea timp s-o asculte, mai mereu se retrăgea în camera ei în care nimeni nu trebuia să doarmă vreodată, aproape mereu în brațele câte unui bărbățel îngâmfat și numai mușchi, toată noaptea nu se auzeau decât gâfâieli și icnete

Eva aștepta zorii să-i spună ce avea pe suflet, de multe ori n-apuca să doarmă, de teamă că Sarah o să plece cum avea obiceiul când se crăpa de ziuă, fără un rămas bun

oricât aștepta, tot n-apuca să-i povestească ceva, pentru că lui Sarah îi turuia gura cât își bea cafeaua, nu mânca niciodată dimineața, sfătuind-o cum să conducă afacerea, îi mai spusese asta și înainte, aproape de fiecare dată, dar Eva n-apuca să-i amintească, se-auzea un claxon din stradă, era automobilul care o aștepta invariabil când se crăpa de ziuă, să-i ducă cine știe unde pe ea și pe bărbatul îngâmfat, niciodată același, alerg, spunea Sarah, stăm de vorbă data viitoare, iubita

la dracu', data viitoare!

dar vorbele Evei erau șoptite mereu după ce automobilul, de obicei negru, dispărea după colț

își agățase într-un cui șorțul înflorat îmbrăcat cât spălase vasele și acum ședea în prag, cu mâinile în șolduri, gata parcă de harță; peste bluza de culoarea caisei îmbrăcase în grabă o jachetă la fel de albastră ca blugii mulați prinși cu centură lată de-o palmă

se oprise în prag, de parcă n-ar fi vrut să iasă în aerul înviorător, rece și atunci veni completarea întrebării:

Fabian și cu mine ne-am despărțit

ce-ați făcut?

vrei să repet? dacă-ți repet, știi să-mi spui ce e dragostea?

of, iubita…

lasă-mă cu iubita, ai auzit ce-am spus? Fabian și cu mine ne-am despărțit și habar n-am unde s-a dus; dar nu vreau să-l cauți; știu că dacă-l cauți îi faci și rău; am vrut doar să știi

Sarah era mută de uimire, atât de multe vorbe nu-i mai spusese de ani, nu-și amintea când auzise mai mult de două, trei cuvinte; nu știa cum să reacționeze, să-i

vorbească sau s-o îmbrățișeze sau s-o mângâie doar; s-a apropiat și a luat-o în brațe

Eva și-a pus capul pe umărul ei, îi mirosea părul a flori de salcâm, cum Dumnezeu?

dar întrebarea asta îi trecu prin minte doar ca o străfulgerare

înainte să spună ceva, se gândi că vestea era fără dubiu neplăcută, poate chiar distrugătoare; Fabian nu-i plăcuse, dar nu-i păruse nici papă-lapte, nici mototol, ci asemenea afurisiților de prin romane care își urmăresc cu îndârjire un scop

nu c-ar fi citit ea multe romane, dar în puținele pe care le deschisese pe vremuri dăduse invariabil peste personaje anoste și fără sare aciuite pe lângă cineva, care până la urmă dau întreaga orânduială peste cap și se încoțopenesc tartori; Fabian îi păruse mereu un asemenea personaj, dar n-avea rost să-i vorbească despre asta Evei, mintea ei neascultătoare zburda pe plaiuri imaginare

spera să se înșele

dar dacă intuiția ei se adeverea, Fabian sigur își vârâse nasul în prea multe și poate descoperise ce nu trebuia să se afle vreodată; mai urma să nu-și țină gura

Sarah n-avea de unde să știe pe cine cunoștea, pe lângă cine se mai aciuase, era un lucru pe care nu-l dibuise, spera să-l afle curând, nu înțelesese nici dacă era și gură spartă, mai ales gură spartă care să vâneze recompense; ar fi fost singura cale prin care să ajungă vreodată cineva la ea, la Sarah: prin Eva

așa că, atunci când o voce tărăgănată, pe care n-o mai auzise, o întrebă într-o seară dacă poate să-și bea berea într-una din zilele următoare la *Happy Hour,* în numele Generalului, Sarah amuți aproape un minut, până să bâiguie că oricine era binevenit în local

nimeni n-o asociase vreodată cu *Happy Hour,* nimeni nu trebuia să știe de legătura ei cu localul; nici chiar Generalul

primul gând a fost că Fabian se afla pe undeva prin preajma vocii tărăgănate

și simți un fior

2.

Cu nici o lună înainte, Sarah se frământa în locuința ei din centrul orașului, aleasă anume pentru că avea două intrări

fusese prima oară când se pregătea de fugă și se temuse că n-o să reușească; își analizase în amănunt isprăvile, convinsă că nu va mai avea un alt prilej

îmbătrânesc? se întreba

nu voia, dar sigur îmbătrânea

dacă nu se învăța minte, însemna că se petrecea ceva cu ea, nu mai judeca cum trebuia, nu mai reacționa ca lumea, nu mai preîntâmpina lucrurile cum știa să o facă; se ramolea

mai trecuse prin ce trecea atunci, nu se scursese nici un an, se vedea că nu se învățase minte, de aia lucrurile se repetau

știuse dintotdeauna că lucrurile nu se repetă în viață și dacă ți se pare că se întâmplă asta, să te ferești ca de dracu', să fugi mâncând pământul, să te dai peste cap să oprești ce mai poți opri, dacă nu vrei să suferi sau să fii rănită grav sau să dispari

e doar o iluzie că lucrurile se repetă, ele devin mai grave întotdeauna, înspăimântător de grave

cu un an în urmă, Don Paul era omul în care avusese cea mai mare încredere; se înșelase

îl trimisese pe Vulpoi, cică să ajute

pe Vulpoiul ăsta îl chema pe vremuri Gică Haralambie, făcuse niște prostii, își schimbase numele, să i se piardă urma, nu se învățase minte, făcuse iar prostii și fusese trimis de Don Paul să stea o vreme prin străinătăți, până se liniștea lucrurile și nu-l mai căuta nimeni sau uita lumea de el; poate că dacă făcea atâtea prostii, nu era cine știe ce de capul lui, dar Don Paul îl lua de profesionist, killer adevărat; îl ținea în viață cu orice preț; lângă el

sigur când venise la Sarah n-avea niciun nume nenorocit pe care să-l fi știut ea sau altcineva de lângă ea ca aducător de ghinion, să se ferească

ea mai slăbise și garda, altă prostie

dar dacă fusese profesionist, omul își pierduse îndemânarea cât stătuse pe tușă călare pe pipițele lui la milionul ăla de kilometri depărtare de noi; așa că n-a

reușit să-i lichideze pe toți băieții lui Sarah, unii abia la începutul meseriei, și nici pe Sarah; l-au împușcat

lui Sarah a reușit să-i tragă mai înainte un glonte în spate, deasupra omoplatului și s-o bage în spital, n-a omorât-o; sigur a vrut asta, dar îl ajunsese și pe el ghinionul

a fost o aventură pentru Sarah să scape, noroc că avea totul pregătit, dacă se trezește vreun idiot s-o confunde cu cine știe ce țintă a lui și n-o mierlește din așa o prostie, unsese cât se putea toată filiera unui spital privat, s-o scape și să nu știe nimeni, nimic n-a transpirat, degeaba a venit poliția după ea, n-avea cum s-o găsească

iar Vulpoiul ăla, cu toate că trebuia să moară în clipa în care ridicase pistolul asupra ei, a supraviețuit, carne a dracu'!

lui Sarah i s-a spus că l-a găsit poliția în subsol în noaptea în care au năvălit mascații și ea se zbătea între viață și moarte, i-au anchetat pe câțiva la greu, dar el fusese socotit mort, l-au dus la morgă și-acolo și-a revenit, ca-n filme, și-a tulit-o

poate doar Don Paul știa unde se ascunsese, sau poate chiar Don Paul îl scosese din morgă, ceva știa el, altfel nu s-ar fi jurat pe toți sfinții și nu s-ar fi dat de ceasul morții s-o convingă că nu-l trimisese s-o omoare și, dacă trăsese în ea, ori voia s-o apere și n-apucase să-i spună, ori țintise pe altul și ea intrase pe traiectorie în zăpăceala aia, ori, dacă Sarah chiar voia s-o țină pe-a ei și să-l socotească pe el, Don Paul, un trădător, acceptă că poate îl cumpărase careva și trecuse în altă tabără, dar în cazul ăsta situația se complica și mai mult: în care tabără să fi trecut? că doar ei doi, Sarah și Don Paul, le cunoșteau pe toate și le controlau pe toate!

și argumentul suprem: dacă chiar voia s-o omoare, trăgea în inimă, nu deasupra omoplatului, că doar era profesionist!

iar el, Don Paul, nu era un trădător!

un an de zile a tocat-o la cap pe Sarah cu teoria asta, până ea a dat din mână a lehamite, fie cum zici tu, dar tot se gândea că e șarpele vârât la sân

a discutat cu Claudia nopți întregi și până la urmă au ajuns amândouă la concluzia că poate chiar o fi fost cum spune Don Paul și ar fi bine să meargă împreună mai departe

a conceput un plan nou

adică l-a conceput Claudia, ca de obicei, că de-aia Sarah i-a zis Tati, să-i înnebunească pe toți care se-ntreabă cine mama mă-sii e-n spatele lor, de le merg toate unse?; adică, decisese Claudia, care stabilise planul, mai dădeau o lovitură și se retrăgeau, se duceau în Spania sau în Caraibe, și mai bine, să nu mai știe nimeni de ele două: soare, vin, bărbați, muzică; și bani cât pentru zece vieți

se cam speriase când auzise prima oară planul; două tone de cocainǎ din cea mai pură care să tranziteze țara de la Gurile Dunării până dincolo de Caransebeș și să ajungă în Germania; nici în Vest n-avuseseră curajul să care atâta odată; și oricum acolo li se cam închiseseră drumurile, de acceptaseră atât de repede sugestia Claudiei, care le vorbea sud-americanilor ălora limba de parcă ar fi născut-o mă-sa și pe ea sud-americană, n-aveau nicio șansă s-o tragă-n piept, era de-a lor

da' era prea mult pentru forțele lor, Sarah și Claudia, ar fi avut nevoie de-o armată; și toți să fie muți, să nu transpire nimic; nu mai găsești azi oameni ca pe vremuri, să nu-ți iasă din vorbă – și atât de mulți; oricât îi plătești; nici de frică; vor să se umple de bani în clipa următoare și să transpire cât mai puțin la muncă și ferindu-se de copoii vicleni și de oricine le-ar sta în cale

așa că Sarah l-a abordat pe Don Paul

c-un an în urmă, pe când ea era încă îngrijită în vila ei de o băbătie infirmieră pe care-o plătea ca pe-un ministru, să-și țină gura, Don Paul anunțase că se retrage; dăduse un interviu la nu știu ce televiziune, o fi fost vreuna dintre cele pe care le plătea să-l perie la greu; spusese că se simte obosit și se retrage o vreme

cum dracului să se retragă exact înainte de alegeri? se tot întreba, nedumerită la culme, Sarah; nu vrea să asiste și el la victoria cui o fi, nu vrea să dea o mână de ajutor alor lui? o fi dat-o înainte, cum zice, dar orișicât

Sarah era convinsă că altul era motivul

la câte antene avea, simțise că se împuțise treaba, o fi contribuit și el să se-mpută mai repede, habar n-avea ce-o fi fost în mintea lui, dar sigur se gândea să stea deoparte până se mai limpezesc apele și căuta un pretext

nu spusese unde se retrage, Sarah știa, n-avea multe variante, la una dintre ele l-a găsit și n-a putut să-i refuze o întrevedere

a fost înfruntare, întâi, apoi discuții aprinse, apoi Sarah a înțeles: chiar se retrăsese, dar să ajute din umbră

să câștige alegerile partidul care-i ședea la suflet

Don Paul era între cei mai iscusiți strategi, toți erau de acord, și pe vremuri mai consiliase partidul pe care acum se ducea să-l ajute, venise cu liderii lui vechi din fostul regim și-aveau legături pe care nu le-ar fi înțeles nimeni; Sarah habar n-avea dacă-l chemaseră și el avea datorii de plătit și partidul ăsta chiar a câștigat, nesperat de mult, iar Don Paul s-a întors în afaceri

era ahtiat acum să dea lovituri noi, Sarah îl aborda la țanc, nu putea fi mai fezandat, după atâta așteptare, încântat pe toate planurile, convins că nimeni nu-i ca el și-i iese orice-și pune-n minte

i se făcuseră ochii de broscoi, ba de balaur, când Sarah i-a spus planul; în orice se angajase până atunci părea, prin comparație, o găinărie

Sarah l-a lăsat să creadă că el are oameni prea buni ca să nu fie puși la treabă; că el însuși e prea priceput să nu fie cooptat, își dovedise priceperea asta la alegeri

nu i-a spus că fără el n-ar fi fost în stare să dea lovitura din punct de vedere financiar, și lui nu i-a trecut prin cap, deși ar fi fost prima întrebare; nu i-a spus, mai ales, că avea de gând să se folosească de banii lui

Sarah se convingea de ce mai gândise cu un an în urmă: cât e el de deștept, tot n-are destul creier, dacă nu miroase ce plan are ea

el e bun să țină spatele, să-i adoarmă pe ăi mari, din politică, din poliție, pe care-i știe bine, să ungă tot ce trebuie uns, să afle planuri și hotărâri care i-ar pune bețe în roate

poate chiar e unul dintre cei mari, dincoace de lege, dar departe de-a fi cel mai mare; nu știe să lucreze la ceva cât țara; iar în afara țării n-ar fi bun de nimic, nu știe o limbă străină măcar, n-are vreo relație cât de mică, nu cunoaște filierele străine, habar n-are cum să facă dincolo ce-a făcut aici și exact ce-au făcut ea, Sarah, și Claudia, ele două; dincolo, l-ar mânca cu fulgi cu tot din prima clipă

probabil în sinea lui era conștient de toate astea; țopăia, abia ascunzându-și satisfacția că-i băgat în seamă la o asemenea lovitură

a fost atât de încântat și de sigur pe el, încât i l-a lăsat pe băiatu' ăl mic al lui Fane Fluieraș, afaceristul, să pună la punct detaliile

un flăcău pe cinste, înăltuț, plin de forță, abdomenul numai pătrățele, bun la pat ca naiba; nu putea să nu-l încerce; nu putea să nu repete încercarea, o dată și-ncă o dată, să se convingă; nu putea să nu constate că se cam potriveau, drept care s-a apucat să-l îmbrobodească; el era în nouălea cer

îi făcea toate poftele, era pregătită pentru el în orice moment, îl lăsa să i-o tragă în orice loc, i-o sugea când voia, oriunde voia; cum să nu creadă că înnebunise după el?

un puștiulache convins că-i moartă după el și mândru și țanțoș nevoie mare că o femeie coaptă ca Sarah, frumoasă și deșteaptă foc, după care le curg balele tuturor, e la picioarele lui; când o să se trezească, dezamăgirea o să fie cumplită!

își zicea Pitonul, Sarah nu putea suferi asta, prea trimitea la bandele de cartier cu tipi abia ieșiți din adolescență; i-a spus-o și el s-a ofuscat

îl chema Cantemir, tată-său sigur își pierduse mințile când i-a dat numele ăsta de domn; Sarah îl alinta; Cantemiraș

a crezut că-și bate joc de el, l-a convins de contrariu și nu i-a mai zis decât așa; n-a mai protestat

cum n-a protestat nici când i-a spus că el o să conducă operațiunea, că vor detalia planul împreună; se umfla-n pene

Sarah aflase că avea o armată de bodiguarzi care speriaseră orașul; unii spuneau că și poliția apelează la ei când e la ananghie; a vrut ca oamenii ăștia ai lui să se ocupe de tot, Sarah a fost de acord, dar i-a sugerat ca, din loc în loc, să mai trimită și ea pe câte cineva, care să nu se bage, doar să observe, mai ales să fie atenți la intruși, nu știi niciodată cum merg lucrurile și poate e nevoie de forțe proaspete; a fost și el de acord

au stabilit în detaliu de unde face rost de șalupe, la ce coordonate să le trimită, acolo-i aștepta vaporul, el a sugerat să închirieze una singură, Sarah l-a convins repede să nu se zgârcească, e mai bine să împartă marfa în două

o să fie furtună mare, 7 grade pe Beaufort, i-a spus Sarah, se interesase

ce-i aia?

nu-ți bate capul, adică o furtună a naibii de mare; ai nevoie de oameni pricepuți la navigat; insist să împărțim

marfa în două, dacă furtuna scufundă o șalupă, rămâne cealaltă; tot în câștig o să fim

când mai era o zi până să plece, își trimisese deja oamenii pe traseu, Sarah i-a spus că e o problemă și s-ar putea să fie mare; a naibii de mare; dar la cum îl știa de iscusit, o să-i dea de cap, a mai zis Sarah

mândru, a vrut să-i dea de cap

a albit când i-a spus că Tati vrea plata în avans; pentru că trebuia să aibă banii pregătiți când se face schimbul, nu mai încolo; asta a-nțeles și el: așa se fac afacerile grandioase, nu te vezi cu interlocutorul de șapte ori

habar n-avea cine e Tati, știa doar că e singurul peste Sarah, necruțătorul cu relații cu sud-americanii și care pusese la punct mai înainte cea mai mare rețea de trafic de droguri și de femei de care se vorbise la greu

nu știa nici că e femeie, doar poveștile pe care Sarah le răspândise ani la rând despre cât de crud și de intransigent era Tati; poveștile astea îi speriaseră pe toți

transpirase, când i-a zis suma cerută

Don Paul îi dăduse coordonatele unui cont în care să intre să acopere cheltuielile – transportul, cazarea oamenilor, închirierea șalupelor și câte altele; dar sumele alea erau mizilic

l-a sunat să-i spună că trebuie să plătească în avans partea lor

pe Don Paul l-au apucat dracii, era în antecamera ministrului de Interne, tocmai urma să intre la discuții, să nu-l mai fută pe el la cap cu amănuntele, dacă l-a lăsat cu afacerea, s-o rezolve!

a rezolvat: i-a transferat banii lui Sarah

era convinsă că Don Paul o să-l scopească după ce descoperă că i-a golit contul; ce-i păsa!

oamenii lui Sarah au acționat ca la carte

una dintre șalupe chipurile a eșuat, echipajul s-a înecat și încărcătura s-a risipit în mare, valurile ar fi adus pe plajă pachete pe sute de kilometri

aiurea!

peste trei sferturi din marfa era la loc sigur; mai mult, în mâinile ei

planul a fost cu adevărat cum nu se poate mai bine pus la punct

încărcătura unei șalupe a fost luată de oamenii lui Sarah, partea ei

în orice luptă sunt și victime colaterale; dacă se întâmplase să fie acolo, asta le fusese soarta: cei trei marinari ai șalupei au murit înecați și nimeni n-ar bănui că pe un Beaufort 7 n-ar fi căzut singuri, ci ar fi fost pur și simplu aruncați în valuri cu câte-o lopată în cap, pentru siguranță, asta dacă vor fi găsiți vreodată

să găurești pe urmă șalupa ici și colo, să eșueze, era floare la ureche

mai trist a fost c-au trebuit să lase un număr de pachete să le împrăștie valurile pe plaje; da' era nevoie, să pară cât mai credibil; câteva zeci, mult mai puțin decât susține poliția că a descoperit, ca să se umfle-n pene

echipa lui Cantemiraș s-a prezentat exemplar, oamenii lui Sarah, care urmăreau îndeaproape, n-au avut vreo obiecție; cooperarea a fost deplină de la un punct încolo, anume din clipa în care li s-a spus să se retragă pentru că preiau oamenii ei acțiunea

întotdeauna țeava unui pistol îndreptată spre frunte, tâmplă sau ceafă e un argument la care achiesezi, dacă ești înțelept; dacă nu, ajungi între patru scânduri, în cel mai fericit caz; de regulă, zaci într-o râpă până te sfâșie jivinele

unul singur s-a împotrivit și-n clipa următoare nu mai era viu, iar ăi care se uitau cum îi înghite pământul sângele începuseră să tremure; când vezi asta la doi pași de tine, n-ai cum să nu tremuri, nu ești sigur că din pistolul ăla nu mai țâșnesc ș-alte gloanțe

toată echipa scumpului Cantemiraș a fost încântată că, după deciziile înțelepte de a se retrage, a primit fiecare câteva doze de tras pe nas, să uite tensiunile prin care trecuseră; unul n-a spus nimic mai departe, de parcă se înțeleseseră că și-ar fi distrus carierele

în 24 de ore, planul fusese îndeplinit, Sarah avea aproape toată cantitatea de cocaină, în afara pachetelor lăsate să plutească pe mare și a pachetelor lăsate în mâna echipelor de polițiști de pe drum, ca să aibă cu ce să se ocupe și să nu vină după oamenii ei cu toată armada; pierderi planificate

Cantemiraș putea constata cât fusese de idiot

Don Paul primea ce merita, pentru că îndrăznise să se gândească s-o tragă pe sfoară și s-o înlăture; Sarah nu

putea uita clipa oribilă când Vulpoiul lui îndreptase arma spre ea

dar scumpul Cantemiraș nu s-a oprit înmărmurit să constate cât e de idiot; când dau năvală necazurile peste tine, d-apăi dau toate!

nici nu se-ntorsese bine de la mare și află că tată-su a fost arestat

un ziarist făcuse rost de documente vechi cu semnătura tatălui, care dovedeau cum își trecuse în proprietate mai multe bunuri ale statului; adică hoție pe față

ancheta-reportaj ar trebui să-i aducă ziaristului un premiu, Sarah nu se uita de zece ani la vreun post de televiziune, dar a pus-o la curent Claudia, care e înnebunită după lumea asta; vede tot, află tot; sigur așa fac ăi de sunt în frunte, ca ea

documentele acelea ar fi ajuns la niște procurori, care doar asta mai așteptau să-l înfunde pe escroc, le curgeau balele de câțiva ani

Claudia e convinsă că au ajuns doar în facsimil, originalele cine știe unde erau bine depozitate, să fie scoase doar în fața judecătorilor, în zilele de azi nu poți ști cine e polițist sau procuror cu adevărat, dacă nu cumva joacă cu partea adversă, îți înșfacă documentele care dispar ca și cum n-ar fi fost și te bagă pe tine la zdup pentru calomnie

să țină minte! insistă Claudia.

chapeau! Sarah se gândea că doar Tati putea spune asta!

așa că pe Fluieraș senior l-au săltat, iar Fluieraș junior Cantemiraș alerga după ziarist să-i scoată ochii sau inima sau sufletul; turbat

nu-i mai păsa de ce se petrecuse cu afacerea de la mare, cămașa era mai aproape; nu-l mai interesa nici măcar o felație! asta-i culmea! îi dovedea că nu e un bărbat format, unul care e stăpân pe el le face pe toate, nu se lasă cocoșat de sentimente; nu-și dădea seama că, la rândul lui, e urmărit și vânat de alții și-o să sfârșească rău

fiecare cum își așterne

da’ când dădea să se liniștească după toată tevatura, a căzut bomba și pentru Sarah: jumate din marfă s-a dus, a ajuns în partea ailaltă și-acum alergau toți pe urmele ei

Claudia o avertizase, Sarah nu știa cum află femeia asta tot ce mișcă în lume, le află și pe cele care abia mai încolo or să miște

adică fusese un plan foarte bun, da' nu fusese perfect: l-a tras în piept pe Don Paul, care e deștept, da' nu cel mai deștept, însă nu s-a prins cine mai era în umbra lui

îl ținea aproape, de ani buni, pe General, Sarah se și întreba ce dracu' pierde atâta bănet asigurându-i un loc călduț bășinosului, despre care auzise că-și trăsese de curând încă o amantă, mai tânără ca fii-sa, i-ar putea fi nepoată

Sarah se întreba ce dracu' mai poate face un fost general de contrainformații, la ce mai e bun – și uite că afla cum nu voia să afle: bătrânul miroase tot, are antene peste tot și naiba știe cum dibuise planul lui Tati și l-a contracarat

adică le-a lăsat să-și facă treaba cum plănuiseră, greul carevasăzică, au adus marfa lui Don Paul unde trebuia, iar el a săltat-o, lăsând o brumă ca să-i păcălească pe proști și a chemat poliția, care i-a arestat pe toți implicații de rând și-acuma se grozăvește cu ce ispravă a făcut

în frunte cu inspectorul Stamate care a mai destructurat rețele la viața lui, asta țin să precizeze toți

sigur Generalul o să se mai aleagă cu o stea

sigur Don Paul jubilează: a pierdut niște oameni, a pierdut niște bani, destui, da' la sfârșit a recăpătat marfa sau o parte din marfă și cu ce i-a pus pe masă Generalul o să-și refacă nu doar contul păpat de Sarah, ci încă o dată pe atâta

iar pe prostu' de Cantemiraș l-au prins când voia să-l înțepe pe ziarist

flagrant delict! cât de furios să fii sau cât de încăpățânat sau cât de idiot să nu-ți dai seama că sunt atâția pe urmele tale și să nu trimiți un killer ca lumea din armata pe care o ai la-ndemână, să facă ăla treaba ca lumea în locul tău?

da' parcă ea, Sarah, și-a dat seama?

e bine să ai pe lângă tine un general

Tati n-a vrut să audă neam, ea cică nu face afaceri cu foștii securiști; da' uite că mai sunt unii isteți, nu doar îndoctrinați; și încă ai dracu'; ăsta e atât de al dracu' că

vrea să le distrugă pe ele două, Claudia n-a reușit să-l îmbuneze, deși-l știe de ani

Generalul a dat de veste care e ascunzătoarea lui Sarah

la câte antene avea, nu-i fusese greu să afle

Claudia a apucat s-o avertizeze, după care a plecat din țară; cică o vreme o să fie nasol, vremuri cum n-au mai trăit niciuna

până la urmă, Sarah o să iasă de proastă? stătea ascunsă și nu-nțelegea și se tot întreba

noroc că niciodată nu locuise cu Claudia, altfel le înhățau pe amândouă; dacă ajung la ea, se gândea, n-or să ajungă vreodată și la Tati – era singura consolare

3.

Stătea de trei zile închisă în casă, ca în carantină și să nu înnebunească de inacțiune se apucase să citească un roman polițist

nu mai citise de ani; ura s-o facă, voia acțiune, nu contemplare

la sfârșitul primei zile de recluziune simțise o ușurare: nimerise un roman cu multe personaje și se imagina în pielea fiecăruia, chiar și în a celui care murise la prima pagină, ba chiar acela îi plăcuse cel mai mult, pentru că din carte nu afla mai nimic despre ce făcuse sau nu făcuse până atunci și ea își putea închipui orice îi dădea prin cap

cu cartea deschisă pe piept și mâinile împreunate sub ceafa, zăcuse o oră cu ochii închiși și gândul la viața bietului om care o mierlise înainte să se prezinte și i se păruseră cele mai relaxante momente de amar de vreme

dar a doua zi s-a dus naibii orice relaxare, din satisfacția că citea după ani un roman polițist se născuse teama: o vor vâna și pe ea cum îl vânau în roman pe cel care-i luase maul personajului ce n-apucase să se prezinte? cum, și-a dat seama brusc, făcuse și ea cu alții cam toată viața de până atunci?

Sarah simțise mișcare; cine venise, se furișa ca la carte, da' tot îl auzise

ajunsese la ușă; sau ajunseseră, probabil erau mai mulți, și neatenți, că doar nu făceau zgomote doar de

diversiune

or să spargă ușa

nu știa dacă era poliția, omul lui Don Paul sau Cantemir-Pitonul care înțelesese în sfârșit că fusese tras și el pe sfoară

dacă era Cantemiraș, însemna că nu-l arestaseră încă; sau plătise la greu să i se dea drumul

Sarah nu credea că sunt toți la un loc, prea aveau interese divergente

nu-i mai păsa de interesele lor

spera doar să n-o ucidă

aveau nevoie de ce știa ea

de unde o vor duce, era convinsă c-o scoate într-o zi Tati; că n-o să dispară din prima clipă, ca personajul din roman

4.

Oricine ar fi fost, ar fi putut să-l întâmpine cu un pistol, avea unul într-un sertar; știa să tragă, ar fi făcut-o oricând, dar nu-i plăcea; nu împușcase pe nimeni vreodată, o făceau alții pentru ea; nu era o criminală

știa și că, dacă va trage în primul care intră în casă, vor apărea alții și aceia vor fi neiertători, oricare vor fi fost ordinele pe care le vor fi primit; sigur le-ar fi ignorat, să-și scape viața

avea mai multe șanse să iasă basma curată întâmpinându-i cu zâmbetul pe buze, era convinsă că șefii celor trimiși pe urmele ei o voiau vie, știa prea multe ce le-ar fi fost și lor de folos

n-a fost surprinsă când a înțeles că cineva se proptise în ușa apartamentului și strecura o cheie în broască, parcă bâjbâind în lumina chioară a holului; n-avea rost să se mai întrebe cum făcuseră rost de cheie; a deschis ușa brusc, să-l surprindă pe intrus

nu mică i-a fost mirarea când în fața ei apăru o domnișorică fâșneață după care toți bărbații întorceau fără dubiu capul: roșcată ca naiba, cu bucle bogate, înfoiate, ca o aureolă, fusta până la genunchi, bluza pastel cu picățele roșii și guler răsfrânt cât de larg se putea, să i se vadă de-a binelea despicătura sânilor bogați, cu primii nasturi descheiați neglijent, scoțând în evidență o floare

roșie montată în aur agățată de un lănțișor tot de aur atârnat de gât

era răcoare încă, își trăsese pe umeri o jachetă bleumarin lălâie; ochelari de soare cu lentile enorme îi atârnau de formă pe șaua nasului, fără rost, spre disimulare

tot portretul l-a detaliat într-o clipă, exersase ani buni să surprindă pe loc detalii care i se puteau arăta mai târziu salvatoare sau relevante, doar culoarea ochilor sau vreo sclipire din ei n-avea cum să le vadă

Sarah n-a apucat să scoată o vorbă

domnișorică i-a pus o mână în piept, a împins-o în spate, avea forță, o fi fost vreo luptătoare din mulțimea care se răspândise printre cei de vârsta ei

a închis fără zgomot ușa în urma ei și i-a făcut un semn cu degetul pe buze să păstreze tăcerea

purta în spate un rucsac pe care l-a aruncat pe canapea, înainte să-l deschidă și să-și vâre adânc mâna în el

mergeți cu mine, doamnă

avea un glas cavernos, care nu se potrivea deloc cu înfățișarea, dar Sarah, care se dezmeticise între timp, nu știa să spună cum nu se potrivea, așa că a zis:

glumești

i-a aruncat o privire urâtă, întrebătoare

aveți de ales: mergeți în clipa asta cu mine sau vor veni alții după dumneavoastră; știți asta; mai mulți și mai răi; nu știu care vor fi primii; uitați-vă pe fereastră

Sarah a privit în stradă

cei trei bărbați vânjoși care coborau dintr-un 4x4 hodorogit nu păreau să aibă vreo legătură cu cineva din blocul ei; în spatele SUV-ului oprise o mașină de poliție; fără vreo legătură; pe partea cealaltă a străzii, un tip cu șapca pe ochi fuma rezemat de un felinar; n-avea ce să caute acolo, parcă aștepta pe cineva; tot fără vreo legătură

puneți-vă asta, a spus tânăra, întinzându-i o perucă mirosind a naftalină și suc de mere, cu cârlionți alb-gălbui atârnând; cine știe ce cap de veterană împodobise mai înainte – gândi Sarah, ușor scârbită

îmbrăcați și asta

i-a întins un anteriu ponosit cafeniu, ca un halat de casă de iarnă, ros la coate și la guler, mirosind a vechi și a bătrân

i s-a făcut greață; probabil mirosul ăsta se simțea de la o poștă, cei pe lângă care ar fi trecut n-ar mai fi reținut altceva

tânăra n-a așteptat-o să se dichisească, a săltat pe umeri rucsacul gol, a împins-o pe Sarah spre ușa pe care intrase, a închis în urma ei cât putea de silențios, au pornit pe scări

nu mergem cu liftul, se gândi Sarah, înțeleaptă decizie, poate jos pândea deja cineva, care știa la ce etaj locuiește și era cu ochii pe afișajul liftului

la etajul inferior, aștepta un tinerel la fel de bizar ca fătuca, pe un cărucior de invalid; a țâșnit în picioare când le-a văzut

Sarah a zâmbit zărindu-i coșurile de pe față, abia ieșise din adolescență, ea nu s-ar fi putut baza pe un asemenea tânăr care probabil încurca lucrurile; altă generație; dar nu era treaba ei decât prea puțin, nu spuse vreo vorbă

tânăra a îndemnat-o pe Sarah să se așeze în cărucior, i-a cerut să-și pună o mască de oxigen care-i acoperea o bună parte din față, a chemat liftul și a împins căruciorul înăuntru

au intrat amândoi tinerii și bărbățelul a apăsat butonul de pornire

altă mișcare inteligentă, gândi Sarah

s-a privit în oglindă; nu știa cine ședea în cărucior, sigur o bătrână de peste șaptezeci de ani

domnișoara ținea strâns coarnele căruciorului, de parcă l-ar fi împiedicat să pornească singur, iar bărbățelul părea aferat, ca orice nepot plin de coșuri chemat de urgență la căpătâiul unei mătuși; sau al unei bunici

la parter, doi gealați așteptau deja la ușa liftului, Sarah n-ar fi putut spune dacă-i văzuse ori nu coborând din mașina 4x4

unde mergeți? a întrebat unul dintre ei, cum fusese probabil instruit

cu bunica la dializă, a răspuns domnișoara cu o voce cavernoasă la auzul căreia au tresărit amândoi; dar în vocea ușor enervată răzbătea și îngrijorarea care ar fi fost normală într-o situație ca aceea; e vreo problemă?

s-au uitat la bătrână doar în treacăt, strâmbând din nas când au simțit mirosul; privirile le erau atrase de floarea roșie prinsă în cleștele de aur atârnând în despicătura sânilor

să vă ajutăm?

mulțumesc; ne așteaptă salvarea afară, a spus vocea cavernoasă

Sarah se întreba dacă ea ar fi plănuit mai bine ieșirea din bloc

nu i-a mai băgat nimeni în seamă

căruciorul a oprit în spatele unei camionete ce semăna cu o ambulanță veche, mult mai mică, cu însemnele șterse parțial de timp, cu vopseaua sărită de pe portierele atinse ici-colo de rugină

tânărul a deschis ușa din spate, a coborât o rampă aproape ruginită, a împins căruciorul cu bătrână cu tot înăuntru, a strâns rampa, a închis ușa, a trecut la volan

domnișoara a urcat la dreapta lui, aruncând doar o privire spre intrarea blocului, unde unul dintre gealații de la lift ieșise să vadă ce fac

îl fixase apoi cu privirea pe bărbatul cu șapcă pe ochi care fuma rezemat de un felinar și care brusc scosese un telefon butonând de zor, după ce făcuse o fotografie

într-o clipă, toate au rămas în urmă

îmi scot masca? întrebă Sarah

nu încă, răspunse vocea cavernoasă

Sarah puse și întrebarea la care nu credea să primească răspuns:

voi cine sunteți?

nu i-a răspuns niciunul

fătuca ședea pe jumătate întoarsă, ca s-o supravegheze

Sarah nici n-avea de gând să fugă, ar fi complicat și mai mult lucrurile

drumul a durat enorm, deși mergeau numai în oraș, în mod sigur parcurgeau un traseu alandala, zigzagat, cu întoarceri pe fel și fel de străduțe paralele, să le piardă urma eventualii urmăritori; nu părea să fie vreunul, dar precauția e mană cerească, și Sarah ar fi făcut la fel

nici nu se grăbeau, ar fi putut da drumul sirenei, să li se deschidă drumul, caz în care ar fi atras atenția; de altfel nici nu credea că hârbul avea sirenă

era convinsă că, dacă ar fi fost opriți de cineva, tinerii aveau în plan să spună că trebuie să ajungă la cine știe ce clinică privată pentru dializă, nu la vreun spital

la un moment dat, sirena unei mașini de poliție i-a prins din urmă, dar a trecut mai departe

Sarah observă cu încântare că niciunul dintre tinerii aflați în cabină nu păruse speriat

nu însemna că nu se întreba unde o duceau

când s-au convins că nu-i urmărește nimeni, s-au destins

nu se gândiseră că i-ar fi putut aștepta cineva la vreo intersecție, de parcă le-ar fi știut drumul; asta însă era imposibil, aveau o mie de variante să ajungă unde voiau să ajungă în orașul mare, nimeni din lume nu le-ar fi putut supraveghea pe toate

așa gândea Sarah; așa gândeau, și-a zis ea, și tinerii

numai că Sarah ar fi ales varianta cea mai simplă dintre toate, n-ar fi complicat lucrurile pentru că i-ar fi fost mai lesne, pe de o parte, și ar fi încheiat mai repede trambalarea, și pe de alta ar fi mers la derută – adică ar fi apucat drumul cel mai simplu și mai direct, asta dacă ar fi știut care e ținta finală

și exact asta s-a întâmplat

cineva știa ținta finală, la care nu i-a mai lăsat să ajungă; dacă nu cumva fusese totul programat, chiar deturnarea, la derută

târziu și-a dat seama că se apropia de cartierul cu *Happy Hour,* a fost surprinsă; nu vorbise nimănui despre local și nici despre Eva; nu știa decât Claudia de existența lor, dar Claudia era gură ferecată

n-au apucat să intre pe strada localului, nici pe cele paralele

la una dintre intersecții, furgoneta a oprit la un stop, pe banda apropiată de trotuar

într-o clipită un bărbat firav, în zdrențe, care părea un om al străzii și pe care n-ai fi dat doi bani, s-a apropiat de cabină, parcă cerșind, fătuca a coborât geamul, din prostie sau consemn, și el a împroșcat instantaneu cu un spray paralizant, pe ea și pe șofer

acțiune ca la carte: într-o clipă

n-ar fi reușit sincronizarea dacă n-ar fi știut dinainte traseul

ca și cum ar fi mizat pe lipsa de experiență a tinerei; acționase de la buton stopul lângă care aștepta când zărise mașina care se apropia și culorile semafoarelor s-au schimbat instantaneu

simultan, un mustăcios plin de mușchi, cu un fes fistichiu închis la culoare și tras adânc pe față, a deschis ușa din spate, a coborât căruciorul cu Sarah, l-a luat pur și simplu în brațe ca pe un ghemotoc de boarfe, a trântit ușa în urma lui cu cotul și a luat-o la fugă printre puținii trecători, până într-un gang dintre primele blocuri

la capătul gangului aștepta, cu ușile deschise, în altă stradă întortocheată, un hârb de automobil pe care nu l-ar fi remarcat nimeni nici într-o sută de ani

mustăciosul a săltat-o pe Sarah din cărucior, a aruncat-o pe bancheta din spate, și hârbul a demarat, abandonând căruciorul de invalizi

în urma lor, luminile stopului se schimbaseră, iar în spatele ambulanței rămasă pe loc claxonau nerăbdător automobile, cum obișnuiesc să facă bucureștenii, începeau să se adune gură-cască și de undeva răsări un echipaj de poliție

toți erau interesați de ce nu mai pornea ambulanța hodorogită și ce se întâmplase cu șoferul și asistenta frumușică, li se făcuse rău? leșinaseră? sau mașina se stricase pur și simplu, că prea lasă toate hârburile să se plimbe pe străzile orașului?

nimeni nu părea să fi observat că omul străzii și mustăciosul plin de mușchi dispăruseră între blocuri; nu-i văzuse nimeni; diversiune perfectă

între timp, tinerii se dezmeticiseră

poliția a insistat să plece mai repede, să nu mai blocheze circulația, iar dacă li s-a făcut rău, să oprească la un spital

vă puteți scoate masca, a spus mustăciosul urcat lângă Sarah, în timp ce-l bătea pe umăr pe șofer să-i dea bice

Sarah se gândea încă la ce pățise tânăra roșcată cu bucle bogate și fusta până la genunchi, care începuse să-i placă și pe care or s-o mustruluiască șefii pentru neglijență

doar o clipă mai târziu îi trecu prin cap că mai degrabă totul fusese premeditat și aranjat cu grijă, altfel n-ar fi făcut prostia să coboare geamul portierei

prin urmare fusese de la început un plan complicat, ca să șteargă orice urmă și să-i arunce în ceață pe urmăritori; nu știi niciodată dacă nu apar urmăritori; nu

știi niciodată dacă printre ei nu se nimerește unul foarte isteț, în stare să dejoace toate planurile

ea, Sarah, în orice caz ar fi făcut ca o evadare ca asta să fie încă și mai complicată

și-a scos masca, cum i se spusese, și a întrebat, deși era aproape convinsă că n-o să primească nici acum vreun răspuns:

voi cine sunteți?

n-a primit; în schimb i-a întins o glugă neagră și lăbărțată

puneți-vă asta, i-a zis

ha! făcu Sarah, plină de dispreț

doamnă, n-o să vă spun de două ori; vreți să v-o îndes eu?

Sarah nu comentă

întâi, bărbatul era încă politicos, îi spusese „doamnă", prin urmare avea ordine stricte să nu-i facă vreun rău; apoi își închipui brațele lungi, musculoase și pline de păr cum îi îndeasă gluga pe cap cu atâta forță că aproape îi frâng gâtul

își acoperi capul cum i se spusese și-n prima clipă se sufocă cu mirosul de stătut, dezagreabil până la cer, după cel neplăcut, de dezinfectant, al măștii

întrebă, doar să se afle în treabă, știa că n-o să primească nici acum răspuns:

cât mai mergem?

înțelegea prea bine de ce-i acopereau ochii, în mod sigur ajungeau într-un cartier cunoscut și ea n-ar fi trebuit să știe unde merge; sau nu încă; ar fi fost inutil să socotească curbele la dreapta și la stânga, niciun topologist nu s-ar fi descurcat

dar se liniști, convinsă că n-aveau să-i facă rău; cel puțin deocamdată

când au oprit, habar n-avea unde, a simțit cum e scoasă încet din mașină și purtată de braț dincolo de o ușă, câteva trepte, un coridor pe care îi răsunau pașii, prin urmare era ciment pe jos și pereți lungi și goi, să facă spațiul să aibă ecou, totul era la un parter, a trecut de altă ușă care s-a închis îndată în urma ei

i-au smuls cagula

s-a trezit într-o încăpere austeră, cu o fereastră cu zăbrele, peste care fusese coborâtă o perdea de ață groasă,

de-abia se vedea prin ea, o canapea și o masă cu un scaun, nimic altceva

pereți goi, impersonali; pe unul singur era fixat un ceas de perete ale cărui limbi înghețaseră la ora 5 și ceva

îmi puteți da masca și peruca, spuse vocea cavernoasă știută; lăsați-mi și halatul

când reușise fătuca să ajungă înaintea lor? durase atât de mult drumul sau erau și căi pe care să se ajungă mai repede? sigur asta

așteptați aici până se face seară; voi reveni atunci, mai spuse vocea cavernoasă

Sarah rămase singură

n-avea la ce să se uite

ceasul nu ticăia

pe fereastră nu vedea nimic și oricum n-ar fi recunoscut unde fusese adusă

analiză ce i se întâmplase: nu-i voia nimeni răul, părea că nu are de ce să se teamă, o duseseră doar dintr-un loc în altul; nu i se întâmplase nimic rău

poate ce era neplăcut abia avea să urmeze

s-a așezat pe canapea

a așteptat

zilele erau încă scurte, de februarie, avea să se întunece curând

n-a aprins lumina când gene negre au început s-o înconjoare

a continuat să aștepte

ușa de intrare fusese încuiată, singura ușă care mai era pe unul dintre pereți era încuiată și ea

o cameră anodină, probabil într-un bloc anodin, nimeni să știe de ea, s-o caute, s-o scoată de acolo; poate era chiar mai bine să n-o scoată nimeni dintre cei la care se gândise cu teamă mai spre prânz; Don Paul, Cantemiraș, Generalul; sigur cei trei care o duseseră dintr-un loc în altul n-aveau vreo legătură cu aceia

altfel, la ora aceea, ar fi fost luată deja la întrebări

5.

Avea o senzație stranie că toate i se mai întâmplaseră

era locul de vină, camera întunecată de bloc comunist

ar putea să se uite totuși pe fereastră, poate are noroc și recunoaște cartierul

se abține

e convinsă că în tot orașul sunt mii de alei fără personalitate între blocuri și ele fără personalitate, cum e cea de sub fereastră, nicio șansă să fi trecut vreodată pe acolo; ori se va fi întâmplat cu atât de multă vreme în urmă, în celălalt regim, că n-ar fi avut cum să mai recunoască ceva; și în celălalt regim, își spuse cu orgoliu, era copilă, acum ajunsese abia la nici patruzeci de ani, se socotea încă tânără

era încă tânără

oricât își împingea gândurile spre imaginea orașului, nu scăpa de senzația stranie

nu se mai gândise de mulți ani la ce i se întâmplase cu vreo două decenii în urmă: era o copilă; adică naivă; încrezătoare; aiurită; proastă

detesta să-și amintească, își impusese de mult să închidă totul într-o casetă și s-o arunce în spate, ca-n basme, să nu mai știe de ea

reușise

o enerva că îi reapăruseră acum în minte fapte care n-ar fi vrut să fie ale ei; nu înțelegea de ce

ca o premoniție; ea nu crede în premoniții

sigur era camera austeră de vină

mai trecuse prin mulțimi de camere austere, dar nu cu starea de acum; chiar de frică

îi mai fusese frică doar îndată după prostia cu căsătoria

niciodată nu fusese mai naivă și mai proastă ca atunci

era moartă după bărbatul chipeș pe care abia-l cunoscuse, ar fi făcut orice i-ar fi spus el, era convinsă că nimeni nu e ca el în lume, nimeni n-o va proteja mai aprig

voia să se căsătorească peste noapte? – și ea voia; voia să nu cheme la ceremonie pe nimeni dintre invidioșii care mișună în jurul lor? – și ea voia; voia o lună de miere scurtă și doar pentru ei doi? – atât își dorea și ea

fără biserică; fără rochie de mireasă albă, deși jinduise de mică la clipele în care se va învârti în rochia cu trenă cât de scurtă, înainte s-o prindă în brațe un bărbat care nu putea fi decât al visurilor ei

și au ajuns la Sinaia, pentru numai patru zile, într-un hotel în care erau singurii oaspeți, de parcă s-ar fi trezit într-o pandemie

doar în prima seară mai fusese un grup liniștit de pensionari care sărbătoriseră ceva în noaptea dinainte până spre dimineață și acum abia își târșâiau picioarele, fără vlagă, se pregăteau să urce într-un autocar când avea să se crape de ziuă

un restaurant de lux, cu mobilă masivă și veche, înnegrită de vreme

chelnerii, numai bărbați în vârstă, probabil erau acolo din vremuri istorice, roiau în jurul lor, n-aveau treabă, mai măturau de firimituri imaginare, cu un șervet ținut pe braț, câte o masă alăturată, se gândise că se așteptau toți la bacșiș, deși nu făcuseră nimic; până la urmă, nebăgați în seamă, se retrăseseră

în hol era un tonomat, Sarah se ridicase de mai multe ori să pună același disc, îl voia asociat cu nunta lor, bărbatul mult iubit nu se arătase deloc impresionat, până la urmă renunțase și ea

băuse, amețise, urcaseră în cameră și în sfârșit se culcase cu el, îl refuzase cu îndârjire până atunci

după multă vreme s-a gândit că doar de asta o luase de nevastă

a doua zi nu știa cum îi fusese, dar el părea mândru că era a lui, cea mai frumoasă femeie din toate pe care le știa

i-a spus-o

și asta fusese tot

nu se mai întâmplase nimic în următoarele trei zile, sau nimic de care să-și amintească cu plăcere; ceva care s-o facă să țină minte până o să-nchidă ochii de tot

plimbări scurte, masă, băutură la greu, dragoste la greu, în toate momentele zilei, în toate pozițiile de care auzise

iar când se întorseseră, o lovise cu leuca în cap, spunându-i că totul fusese o greșeală

cum adică o greșeală?

o greșeală, repeta bărbatul

adică, atâta fusese toată căsătoria lor, câteva zile la Sinaia și futut cât încape? nu se putea duce la curve, dacă doar de asta avea nevoie?

cum naiba o să divorțezi?, l-a întrebat

știu cum, scapi într-o săptămână, nici nu trebuie să fii de față

îi fusese greu să înțeleagă ce spune, care fusese greșeala, cum de se sfârșise totul în nicio săptămână

i se părea incredibil tupeul

nu s-a rugat de el, nu i-a cerut explicații, putea să-și imagineze orice, el îi putea spune orice, se rupsese definitiv ceva în ea

a strigat, pe urmă n-a mai strigat, i-a spus doar s-o lase în pace

n-are nevoie de nimic; de absolut nimic

i se făcuse frică; de el; de ce va urma; de singurătatea care avea s-o învăluie; de gura lumii; de soarta ei nefericită

l-a văzut cum își îndesă câteva mărunțișuri în buzunare și pleacă

fără vreo valiză, lăsându-și hainele în dulapul din camera austeră, de parcă totul ar fi fost o glumă idioată și se va întoarce pe seară sau va veni o altă zi în care să apară să-și recupereze lucrurile

nu i-a cerut să rămână

nu va mai veni nicio zi, ea îi va îndesa hainele mai târziu în două geamantane și i le va lăsa pe hol

dar îndată după ce el a închis ușa, a izbucnit în plâns

a plâns până seara

e convinsă că ar fi plâns și mai mult dacă ar fi avut putere

îi secaseră ochii

în tot timpul ăsta fumase un pachet de țigări; încăperea de bloc auster devenise fumărie

s-a întrebat dacă își dorise cu adevărat tot ce se întâmplase

ședea în fund, rezemată de pernele de creton împinse una peste alta în perete și se gândea dacă mai poate salva ceva din dezastrul care devenise viața ei

nimic

urma să ia câteva hotărâri

era probabil sfârșit de noiembrie, se făcuse frig și dincolo de fereastra camerei pâlpâia un șir de lumini colorate pe care le aprinsese vreun nerăbdător anticipând Crăciunul, palpitau licărind în roșu, galben, verde, albastru, neîncetat

nimic altceva, niciun zgomot, nicio muzică, nicio altă clipire până spre ziuă, când luminile s-au stins brusc

rareori câte un răcnet înfundat de la alt etaj sau bașii obosiți ai unor cântece înregistrate care s-au repetat enervant vreun sfert de ceas într-un bloc de peste drum

ca un test

îi venea din nou să plângă, închipuindu-și sărbătoarea singură cu tristețea ei

abandonată

îngrozită

mai ține minte florile care fuseseră proaspăt tăiate și îndesate în glastră în ziua în care plecaseră la munte, atârnau pleoștite, le cădeau petalele

de parcă ar fi fost văduvă, se întreba cum ar prinde-o imaginea de văduvă la nici douăzeci de ani, îndurerată zilnic, scârbită de viață, încât niciun bărbat să vrea măcar să o atingă, dar ea să-i provoace, să-i facă să-i adulmece urmele, să i se strecoare în pat convinși că au obținut o mare victorie și să plece storși și cu coada între picioare

câini bătuți

asta vor fi cu toții

unul măcar n-o să fie altfel

când se lumina de ziuă, și-a scos ultima țigaretă din pachetul pe care l-a mototolit în pumn, înainte să-l arunce pe fereastră

și-a zis că nu va mai fuma în viața ei

o durea gâtul; s-a ținut de cuvânt

apoi a făcut ce era mai important; a jurat să nu-l mai vadă vreodată; a jurat să nu mai creadă niciodată vreun bărbat; a jurat să nu i se mai întâmple vreodată ce i se întâmplase; a jurat să lase totul în urmă, să părăsească acea cameră austeră cât poate de repede și a făcut-o într-o săptămână, poate ceva mai mult, mutându-se la prieteni; a hotărât să fie rea, să-și bată joc de toți bărbații cu care se va culca; să-i înșiruie în urma ei – un șir obositor de trofee; să fie temută, să ajungă un gangster

o va avea alături în tot ce o să facă pe Claudia, care-i era ca o soră mai mică

nu conta că bărbatul care-și bătuse joc de ea era frate-său, pe el avea să-l evite până în ziua în care se va răzbuna

după ce și-a propus toate astea, i-a dispărut frica

n-a mai cunoscut-o, deși trecuse prin încercări nebănuite ani la rând

până în ziua asta

6.

Când a reapărut, seara, Sarah nu știa cât de târziu, fătuca pe care n-o întrebase cum o cheamă, convinsă că nici n-avea să-i spună, era îmbrăcată cu aceeași geacă lălâie închisă la culoare, trasă peste o helancă verzulie pe gât; renunțase și la fusta până la genunchi, pentru o pereche de blugi prespălați și rupți și deșirați în mai multe locuri

altă deghizare, de seară

școală bună, gândi Sarah

nu i-a mai cerut să-și pună perucă sau să îmbrace vreo haină terfelită; a condus-o spre o mașină veche, parcată pe aleea dintre blocuri, părea să fie cea cu care o dusese musculosul

n-aveau nici acum cum să atragă priviri, oricum pe aleile din jur nu era țipenie

Sarah nici acum nu și-a dat seama pe unde umblau, mai ales că luminile străzilor erau puține și chioare: multe viraje la stânga și la dreapta, însemna că fuseseră într-un cartier vechi de locuințe, în care se construise alandala, nicidecum după vreun plan geometric

brusc însă peisajul zărit pe fereastră se schimbă și bătăile inimii i se accelerară pe măsură ce recunoștea locurile

n-au intrat pe strada localului *Happy Hour,* ci pe cea paralelă, au oprit în fața celei de-a doua intrări

Sarah era și mai surprinsă: cel care organizase răpirea – îi putea spune altfel? – se documentase bine, era cât se poate de cunoscător; îi transmisese totul fătucii, care nu scotea o vorbă; un executant desăvârșit

rămânem aici? a întrebat Sarah

n-a primit răspuns

dar tinerelul care conducea mașina, cel cu căruciorul de invalid, deschisese portiera și o aștepta să coboare, după care a făcut o plecăciune scurtă, aproape în bătaie de joc, și s-a întors la volan

au demarat fără vreo altă vorbă

singură pe drum, lângă trotuar, Sarah nu înțelegea nimic

nu i se mai întâmplase

sigur era un semn, presupunea că unul bun

știa că nu poate rămâne în stradă, mai trece vreun vecin care-i reține figura, mai deschide altul vreo fereastră și se holbează la ea înțepenită ca un popic pe trotuar; mai cheamă vreun neisprăvit poliția

a deschis portița care nu se încuia vreodată și-a intrat în curte, apoi în casă și s-a strecurat în camera ei

s-a așezat pe pat și abia atunci a simțit cât de tare îi bătea inima

poate o căutau atâția și o duseseră în cea mai bună ascunzătoare, sau așa gândea în acel moment, doi puști pe care nu-i cunoștea și care nu-i spuseseră nimic

cine-i trimisese?

a rămas o vreme pe pat, gândindu-se

nu părea să se fi schimbat nimic în jur, toate erau cum le lăsase

probabil îi știau de frică; sau nu interesa pe nimeni; sau vor fi avut alte preocupări

n-a rezistat mult în camera ei, a pornit inspecția

aerul era încins, nu înțelegea de ce; probabil duduia centrala

ceva se schimbase

era cam întuneric și văzu că mai multe becuri nu ardeau

nu că nu s-ar fi folosit comutatorul, ci pur și simplu becurile se arseseră și cineva, poate Eva, deși n-ar fi fost treaba ei, neglijase să le schimbe sau pur și simplu nu-i păsase; nimănui

pentru afacere nu era un semn bun

pe deasupra mirosea și a bere vărsată pe jos

intolerabil!

cine știe de când nu se mai spălaseră dușumelele, Sarah n-ar fi permis niciodată o asemenea neglijență

presupunea că nici toaletele nu erau bine curățate, dacă podeaua barului fusese lăsată în halul acela, n-ar fi trebuit să se indispună cu totul verificând; nu în acel moment

dar n-a rezistat

până la toalete, a trecut pe lângă ieșirea de urgență, blocată cu lăzi goale și inutile

dacă ar fi apărut pe neașteptate vreun inspector, ar fi avut tot dreptul să trântească o amendă usturătoare sau să dea vreun avertisment

fusese o greșeală că nu mai trecuse de multă vreme să vadă *Happy Hour*

într-o vreme toaletele fuseseră un hău lung, probabil la începuturi o magazie sau un grajd pe care Sarah îl transformase într-o budă modernă cu neon și ferestruici sub tavan pe toți pereții, de jur împrejur, invada lumina din toate părțile, după care înlocuise neonul cu spoturi fixate deasupra fiecărei oglinzi, sigură că niciunui client nu-i plăcea să i se pună toate luminile în față

noroc că cele două ore, cât petreceau cei mai mulți clienți la *Happy Hour,* se scurgeau mai tot anul în luni în care era lumină naturală din belșug; și oricum bețivanii nu băgau în seamă că e neon sau nu e

dar acum era o lună cu lumină puțină pe timpul zilei și trecuseră de mult ceasurile de *happy hour*

jumătate dintre becuri erau arse; hârtia igienică lipsea sau era pe terminate

trebuia să facă o schimbare, nu știa cât de mare

la urma urmei, era suficient ca toaletele să nu miroasă, să nu te indispună, să te întorci în bar cu chef să mai comanzi ceva

s-a dus în bar, închipuindu-și că ar fi un mușteriu

barmanul era unul nou, nu-l mai văzuse, tinerel, jovial, ca toți barmanii din lume

dar Sarah n-ar fi mizat pe el în nicio împrejurare importantă, avea ceva care o făcea să fie precaută mai mult decât de obicei

nu știa cine e ea, poate o văzuse cu Eva, presupunea probabil că-i era prietenă sau rudă mai îndepărtată, se purta respectuos, dar nu îndeajuns, la o limită la care să nu i se întâmple vreo neplăcere, dacă face vreo boacănă

o salută, Sarah nu era sigură că o recunoscuse

îi ceru o cafea și el îi arătă cafetiera în care bolborosea un lichid închis la culoare care putea fi orice; deloc tentant

cafeaua era la discreție, cum ea însăși ceruse demult, dar puțină politețe n-ar fi stricat

se gândi că bărbatul încă nu realizase cine este, altfel ar fi sărit să-i umple o ceașcă

se mai gândi că ar fi trebuit să se repeadă să-i ofere o ceașcă, măcar pentru că era femeie, sau măcar cu gândul

la un bacșiș mai încolo, dacă ar mai fi comandat ceva; așa ții clientul

iar nu era bine pentru afacere: bărbatul era indolent și nepăsător; nu era locul lui acolo

Sarah se întristă și dădu a lehamite din mână, mergând mai departe pe lângă bar

renunță la cafea, oricum n-ar fi bună la ora aceea târzie; convinsă că va trebui să-i ceară Evei să scape de un asemenea barman

scană cu privirea cele două încăperi, care treceau una într-alta printr-o arcadă pronunțată

dacă era absolută nevoie, puteau trage din zid un fel de glasvand, n-o mai făcuseră de ani buni, nimeni nu dorise atâta discreție și intimitate sau nu plătise atât de mult

nu erau mai mult de zece mușterii risipiți

Eva nu se zărea nicăieri

în schimb, îl văzu pe Fabian, la o masă cu alți doi bărbați: ședea cu spatele spre ea, dar unul dintre bărbați îi șopti ceva, după ce o fixase lung, și se întoarse pe loc arătându-și zâmbetul fermecător:

ia te uită! spuse, ce surpriză!

7.

Ce surpriză! spuse și Sarah, Eva nu-i pe aici?

te întreb și eu

cei doi bărbați se ridicară ca la un semn și se făcură nevăzuți, lăsând în urmă un iz ușor de usturoi și mici

de ce-au fugit? întrebă Sarah, au făcut ceva și se tem de mine și de poliție?

Fabian nu-i răspunse, se gândea, Sarah schimbă subiectul:

sper că nu v-ați apucat să băgați mici în bodega asta, știi că nu suport

ce-ți veni?

Sarah dădu din mână din nou, nu era important

te-am întrebat pe unde umblă Eva.

ți-am răspuns că te-ntreb și eu; nu știu de ea de două zile; și-o fi găsit vreun hăndrălău

Eva? mai degrabă e la mănăstire; numai tu te poți gândi doar la futut

nici cu tine nu mi-e rușine

măsoară-ți vorbele, i-a zis întorcându-i spatele și îndreptându-se spre camera ei

Fabian îi displăcea profund, i se părea libidinos, infatuat, convins că trebuie să fie șef, să stăpânească, turba că Eva nu-l băga în seamă

făcea pe nevestica supusă, dar nu era de acord cu nimic din ce-i cerea el, mai ales să-l lase să conducă barul, ba chiar să treacă pe numele lui totul, cum ar fi vrut, să muncească el din zori până în noapte și ea să-și vadă de sulemeneli și parade de modă

n-o interesau paradele de modă, îi răspunsese răspicat

Sarah aflase din frânturi de vorbe

își imagina cât încercase s-o îmbrobodească, iubirea mea, viața mea, vreau să fii liberă ca pasărea cerului, Eva i-a spus da, firește, dar nu făcuse nimic

nu era proastă deloc, iar Sarah era mândră

el șterpelise un teanc de bani și cumpărase marfa pe care numai căpățâna lui știa cum voia s-o vândă fără să se afle

o vânduse Eva înainte, cât lipsise el două zile, naiba știa pe unde dispăruse, făcuse să i se piardă urma

scandalul izbucnise cât casa, barmanul se ascundea să nu fie implicat, dar tot auzise și i-a relatat lui Sarah că nu-l văzuse vreodată atât de roșu de furie

„de unde să știu ce voiai să faci cu marfa aia? am crezut că e pentru casă, pentru ce altceva putea fi?” întreba Eva, cu inocență

„am pierdut toți banii!” striga el

„care bani? nu s-au pierdut deloc; și apoi, nu erau ai mei? nu i-ai luat din cutia din șifonier? nu mai sunt acolo”

„ce șifonier visezi, femeie?! erau ai mei, munciți de mine, partea mea, voiam să ne dezvoltăm, să prosperăm!”

„adu alții, dacă ăia erau ai tăi! poate mai ai și alții sau știi să faci rost”

Eva a învățat după aceea să nu-și mai țină banii în casă

deșteaptă surioară!

altă dată îi sugerase să mai angajeze niște oameni, îi știa el, sunt foarte buni, garanta

când le-a văzut mutrele, Eva s-a speriat

„nu-i nevoie”, spusese laconic Eva, „ce să facă?”

„să supravegheze, să lucreze, nu vezi ce mizerie e aici?”

„nu mi se pare; oamenii sunt suficienți câți sunt acum, dacă vrei să fie și mai curat, pune mâna!”

„și eu o să rămân ca prostu’, întreținutu’ tău?”

„n-a fost mereu așa? de ce vrei să se schimbe lucrurile?”

plecase trântind ușa, se întorsese după o oră, mieros, o luase în brațe, pupând-o, nevestica mea cea isteață, repeta întruna, făcându-l pe barman să zâmbească pe sub mustață, apoi o dusese în dormitor, Sarah își închipuia cum o dezmierdase în pat cu zgomot mult

dar Eva n-a cedat

s-a repetat de câteva ori povestea asta, îi spusese barmanul cel vechi, căruia, până la urmă, Fabian îi găsise nod în papură și-l făcuse să-și ia catrafusele; pe înlocuitor, Sarah nu se putea baza ca pe bătrân, își pierduse omul de încredere

se gândea la toate astea, când își aranja patul, în camera ei în care nu intra altcineva vreodată, sau cel puțin așa spera, și brusc avu o revelație

știa unde mai văzuse mutrele celor doi care stăteau de vorbă cu Fabian și care o șterseseră urgent; cel puțin pe unul îl văzuse pe vremuri bântuind pe holul de la „Ramses”, hotelul restaurant și cuib de pipițe al lui Don Paul; și atunci avea aceeași frizură periuță pierdută pe ceafa groasă, tatuată cu un vultur cu aripile desfăcute

nu se îndoia câtuși de puțin

ce legătură să aibă unul ca Fabian, care taie frunză la câini toată ziua și trăiește din păsărica nevestei, cu unul dintre traficanții, killerii sau oamenii buni la toate ai lui Don Paul sau ai lui Cap-Mare zis Sulă Mare?

dar gândul ăsta fu înghițit repede de întrebările pe care și le repeta de zeci de ori, în fel și chip, fără să le dea de cap:

cine fusese la ușa apartamentului ei, câteva ore mai devreme, făcând-o să se teamă că o să-i facă felul? cine aflase despre ce i se pregătea și le-o luase înainte ălorlalți, scoțând-o din casă inteligent și pe drumuri întortocheate? cine erau tinereii care acționaseră ca la carte, nebănuiți de nimeni, doar îndepliniseră niște ordine ca soldați credincioși ori erau o nouă generație de roboți care

gândeau și care aveau să pună mâna până la urmă pe putere și pe tot? cine era în spatele lor și-i îndrumase să o aducă la *Happy Hour,* știind prin urmare povestea cap-coadă și poate mai mult decât povestea vieții ei?

cineva de care ar trebui până la urmă să se teamă, pentru că va ieși la un moment dat la lumină sau, mai inteligent, va trimite pe cineva să-i ceară plata care n-ar putea fi decât peste cât poate duce, doar fusese în joc viața ei?

de când se știa, învățase că totul se plătește, nimeni nu oferă vreodată ceva fără să aștepte ori să ia cu forța de câteva ori mai mult

era obligată să aștepte

adormi spre ziuă

Fabian

1.

— Să vii peste trei zile să mă iei de la casa de la munte, a sunat ordinul lui Don Paul, spus cu voce gâjâită

Fabian nici n-a apucat să răspundă, Don Paul închisese, nu se făcea să sune înapoi și să-i ceară detalii

a așteptat să treacă cele trei zile

cine l-a căutat pe Don Paul în acel sfârșit de februarie nu l-a găsit nicăieri, toți adjuncții și cunoscuții lui ridicau din umeri, dispăruse, cum o mai făcuse de câteva ori în anii din urmă

o să apară, îi linișteau ei pe cei care-l căutau

s-a dus să se odihnească, la vârsta lui e necesar să te retragi din când în când

s-a plictisit să tot fie în centrul evenimentelor, îi mai lasă și pe alții, mai comentau unii

doar o mână de oameni știa adevărul, nici pe acesta tot, numai o mică parte din el, Don Paul fusese mereu o enigmă, curtat de toate partidele care se perindau la putere, dornice să obțină măcar o contribuție oarecare din imensa lui avere

Don Paul a petrecut trei zile într-o casă pe care și-o construise pe dealul Balaban, pe valea Șimonului, drum lung și oarecum anevoios până acolo, nu departe de schitul de maici, în apropierea vilei Americanului, o construcție impunătoare de piatră și lemn pe care străinul trăsnit și plin de bani și-o ridicase să se izoleze de lume

la care, cât trăise, venea adesea cu elicopterul, uimindu-i pe săteni și stârnind povești neverosimile despre aventurile lui anterioare, ori cu jeep-uri care lăsau șleauri adânci pe drumul desfundat adesea de ploi

și nici măcar nu se știa dacă murise cu adevărat ori se plictisise și de locurile astea și pur și simplu nu mai apăruse

cele două case păreau la fel de impunătoare, se zăreau de la mare distanță, cocoțate chiar pe creastă, ca

niște dolmene înfipte pe culme să fie repere

Don Paul ar fi putut să aștepte să moară Americanul de care nu mai auzise nimeni de câțiva ani, poate chiar se prăpădise în vreun alt colț al lumii, pe urmă să-i cumpere proprietatea, era convins că nimeni n-o să se încumete să se mute în pustietatea aceea sau dacă apărea vreun nebun plin de bani ca și el, ar fi oferit o sumă mai mare, și mai mare, să-l facă să renunțe

dar nu apăruse încă vreun moștenitor cu care să se înțeleagă, poate nici nu exista

și până să intre casa în custodia statului și s-o obțină el, cu orice preț, ar fi trecut o groază de timp, Don Paul n-avea răbdare să aștepte

așa că și-a construit una la fel

a angajat două echipe de covăsneni pricepuți, plătiți regește, lucrau zi și noapte, la lumina reflectoarelor alimentate de două generatoare cât două camioane, în două luni Don Paul intra în casa lui mobilată deja numai din lemn, tot covăsnenii făcuseră mese, scaune, paturi, sobe din cahle albastre, era mulțumit

ajungea acolo pe drumul prin sat, asfaltat între timp, care continua prin pădure, drum lat bătătorit de camioanele care transportau zilnic butuci enormi, și cotea pe un drumeag pietruit, dispăruse cărarea cu șleaurile Americanului

acolo își ducea oamenii pentru întâlnirile de taină

acolo se întâlnise și cu Generalul care era prea curios

era frig acum, ninsese mult cu vreo săptămână în urmă, dar șoseaua era curățată ca-n palmă, la fel și drumul forestier și drumeagul prin fața schitului; oricum Don Paul dăduse ordin ca oamenii lui să iasă cu plugul și să îndepărteze toată zăpada până la pădure, nu mai aveau ce, s-au plimbat doar aferați încolo și-ncoace în gerul cumplit care coborâse peste munte

i-a spus Generalului, dornic de o nouă întâlnire, că n-are cum să rămână înzăpezit – și poate veni liniștit

cele trei zile s-au desfășurat diferit: în prima, Don Paul a așteptat, avea telefonul lipit de coapsă, dar știa că nu e bine să sune el

a doua zi, în zori, Generalul s-a încumetat la drum cu mașina lui aparent veche, deghizare perfectă, sub caroseria bătrână sforăia abia auzit un motor din ultima

generație, cu aghiotantul lui uitat de vreme care făcea pe șoferul, la o oră pe care n-a știut-o nimeni dinainte, niciodată nu se deplasa altfel, era convins că doar cu măsurile de precauție aplicate toată viața scăpase de atentate

era obsedat de atentate

s-au îmbrățișat de parcă ar fi fost neamuri apropiate, s-au înfruptat cu șunculițe, cârnați, tobă de-ale locului, ceafă rumenită scăldată în mujdei, cu pâine scoasă în zorii acelei zile din cuptorul alăturat casei, ca pe vremuri

Generalul abia a gustat din toate, prefera băutura, mai ales că dăduse peste whisky-ul favorit Glenfiddich pe care îl comanda oriunde, Don Paul îi știa gusturile, își făcuse o rezervă din cel de 15 ani și din cel de 18 ani, Generalul plescăia de plăcere

ziua s-a terminat când Generalul a adormit în fotoliu și personalul s-a retras tiptil, urmând să strângă în dimineața următoare

ziua a treia s-a desfășurat cam la fel, Generalul a dormit până aproape de prânz, a ieșit preț de o jumătate de oră în ger, făcând genuflexiuni și mișcări de gimnastică militară pe care nu le uitase, privind cerul de gheață străveziu, întorcându-se și așezându-se la masa pe care se întinseseră deja castroanele cu bucate proaspete

și când a deschis a doua sticlă din cele câteva pe care și le rânduise în față, a făcut un semn, înțeles doar de Don Paul, care a făcut la rândul lui un semn și toți ceilalți s-au retras, după ce au coborât storurile, era încă ziuă, și au pornit un aparat minuscul care scotea un zumzet plăcut abia auzit, Generalul se prăbușise într-un fotoliu, singur cu Don Paul, lumea din jur a apucat să mai audă, înainte să închidă ușile un

deci…

rostit cu vocea lui de fumător înrăit

și în rest nu s-a mai știut ce-au discutat

când în dimineața următoare s-au trezit ai casei, inclusiv Don Paul, Generalul plecase de mult, nimeni nu știa când, nimeni nu-l văzuse, nici măcar nu-l auzise, mașina lui antediluviană nu scosese niciun sunet, poate vreun fâșâit confundat cu șuierul vântului, de parcă n-ar fi fost

2.

Spre prânz a apărut Fabian, să-l ducă înapoi în București pe Don Paul, care n-avea chef să conducă, a moțăit mai tot drumul

Fabian ardea de nerăbdare să afle ce discutaseră, era convins că se va alege cu fărâme, ca de fiecare dată, dar din fărâmele acestea își construise mereu o imagine și aproape înțelegea cum merg jocurile, dar mai știa că nu e bine să pună întrebări, va stârni furie, Don Paul îi povestea singur ce credea el de cuviință, dacă era într-o stare bună și Fabian se străduia să-l aducă în starea cea mai bună, spunându-i a suta oară bancurile porcoase care-i erau pe plac și aiurindu-l cu ce credea el că le trece prin minte oamenilor din jurul lui, invenții care puteau duce la cădere de capete, nu-i păsa, mai ales că știa că Don Paul se desfăta cu invențiile lui, de parcă le-ar fi gândit el

exclama, la răstimpuri:

ca să vezi! ăstuia i s-a urcat la cap, ar fi bine să-i tăiem coaiele, ce zici?

Fabian avea întotdeauna invariabil aceeași replică

matale știi cel mai bine

și Don Paul cădea pe gânduri

lui Fabian nu-i trecea vreodată prin minte că scornelile lui retezau vieți

ce-i o viață?

nimic

el știa cel mai bine

fusese un copil al străzii, crescuse la orfelinat, până l-a întâlnit pe Don Paul care tocmai ieșise dintr-un restaurant, înconjurat de burtoși ca și el fumând trabucuri abia aprinse

se zburlise pe neașteptate un vânt strașnic, zburau hârtii, ziare, prelate neglijent agățate, se învârtejea praful, lui Don Paul i-a zburat pălăria Panama pe care abia și-o îndesase pe cap, Fabian a alergat cincizeci de metri, mai mult, și mai mult, s-o prindă, i-a adus-o ca pe un trofeu, o ținea strâns cu palmele înnegrite de jeg

Don Paul s-a scotocit în buzunare după o bancnotă, n-a găsit decât batista, n-avea vreodată bani peșin la el, a făcut un semn spre alt burtos să-i dea un pol

și atunci Fabian a spus primele vorbe înțelepte din viața lui

nu-i nevoie, domnu'

care l-au făcut pe Don Paul să-l privească lung, un copil al străzii care nu cerșește, raritate

cum te cheamă, l-a întrebat

i-a răspuns

câți ani ani?

Cincisprezece

ești sigur?

așa mi s-a spus

nu te dai mai mare?

băiatul a ridicat din umeri, zgribulit de vântoasă

vino la *Ramses* să stăm de vorbă, știi unde e?

cunosc Bucureștiu' ca-n palmă, *Ramses,* hotelul cu fetițe

asta-i bine, îi striga Don Paul din ușa mașinii

prima impresie, după vreo câteva săptămâni când l-a întâlnit așteptându-l în holul hotelului a fost de uluire, nu-și mai amintea că-i spusese unde să vină, nici de ce, i-a pus câteva întrebări cărora nu le-a răspuns cu șabloane, Don Paul era surprins, nu mai întâlnise un prăpădit care să se descurce atât de bine

nu voia să-i arate cât era de încântat, era convins că-i poate folosi la ceva abilitățile, încă nu știa la ce, dar i-a spus să stea pe-aproape și l-a dat în grija lui Sulă Mare

în șapte ani, care au trecut ca o apă, a ajuns om bun la toate

se pricepea mai ales la deghizări, îi foloseau

știa să se strecoare, să urmărească, să se facă nevăzut, să fie umbră, să nu i se ia urma, să asculte, să afle secrete

Don Paul l-a încercat luni la rând în fel și fel de misiuni, mereu mai complicate

l-a pus într-un târziu pe urmele lui Sarah

vezi că are o soră cam de-o seamă cu tine, să nu te-ncurci cu ea, îmi tulburi apele, i-a zis Don Paul

nici măcar să i-o trag? e prea bună, a insistat Fabian după ce a văzut-o

nici măcar, te complici, nu vreau complicații

și dacă?

dacă ce?

prin Eva asta mă apropii de ținta ta?

știi că nu ești prost deloc? a spus Don Paul după o tăcere ce îi păruse lui Fabian o veșnicie

nu m-ai învățat să nu fiu?

s-a ținut după Eva ca un cățeluș de companie, a îmbrobodit-o, a amețit-o, i-a făcut curte, a dat înapoi și s-a prefăcut inconștient de actele sale, i s-a arătat supus, loial, smerit, umil, servil, obedient mai ales, cuminte și ascultător, peste noapte a luat-o de nevastă fără să știe nimeni, ea se bucura că trecuse peste voința soră-sii

o putea părăsi când i se năzărea, își spunea Fabian

a înșelat-o după trei zile cu o femeiușcă aprigă și înfocată care nu i-a cedat decât când a aflat, ea știa cum, că Fabian își găsise alta și după ce au petrecut o noapte împreună, Fabian i-a spus în zori, când își sălta nădragii, să-și ia gândul să-l mai vadă, asta era răzbunarea lui că-l făcuse să aștepte un an până să i-o tragă, s-au certat ca chiorii, lucrurile au sfârșit cum a vrut el

viața a continuat

ca mai înainte

adică era omul bun la toate, mărunțișuri, dar pe care le-ar fi dus la împlinire doar un om de încredere

și-n timpul ăsta prinsese gustul afacerilor proprii

vânduse droguri la început

i s-a părut periculos, când a văzut cum cădeau ca proștii câțiva care făceau ca el

i-ar fi plăcut să fie cămătar, dar îi lipseau fondurile de pornire și nu se credea în stare să-i stoarcă mai încolo pe împrumutați de tot ce aveau pe ei

nici nu se gândi să-i spună lui Don Paul ce-i trece prin minte, era convins că i-ar fi râs în nas

a scotocit casa și a dat de rezervele Evei sau poate doar de niște teancuri de bani puși la păstrare pentru vreun eveniment, altfel știa că duce totul la bancă

dar isteața lui nevestică s-a prins și a băgat toată marfa cumpărată și dosită de el în gestiunea barului *Happy Hour,* s-a ales cu buza umflată,

s-au certat la cuțite, a vrut s-o snopească în bătaie, i-a fost teamă de represalii, cu Sarah nu era de glumit, singura idee a fost să plece de-acasă, s-o facă să sufere

femei la greu, despre care a făcut tot ce putea ca Eva să afle

dar ea n-a suferit, de parcă ar fi avut cu cine să și-o tragă orișicând, deși n-avea, mirosise el bine, sau poate, s-

a gândit în sfârșit, nici măcar n-o interesa trasul, cu el sau altcineva

și atunci l-a apucat disperarea

trebuia să facă ceva

să nu cadă de prost în ochii lui Don Paul și mai ales în ochii proprii

trebuia să născocească ceva

să-i tragă pe unii pe sfoară o mai făcuse, nu-i ieșise cine știe ce, mai mare daraua când trebuia să se ferească din calea păgubiților, să-i ademenească pe nevolnici în schemele lui Don Paul era floare la ureche, nici din asta nu ieșea cine știe ce bănet, Don Paul era cel mai zgârcit ins peste care dăduse în viața lui, când era vorba să împartă un câștig, să facă pe bodigardul n-ar fi fost în stare, n-avea mușchi căliți la sală și nici chemarea să bată ca la fasole pe cine urma să fie bătut, și-i mai vedea și cu cât de puțin se mulțumeau bătăușii ăștia, friptane, gagici la futut noapte de noapte și din nou la treabă, nu era de el, poate killer ar fi câștigat bine, foarte bine, dar neîndoios nu se simțea în stare

pune-ți mintea la treabă Fabiene, nu te usca, își spunea seară de seară

s-a gândit să-și inventeze un nume în imobiliare, n-avea un sfanț, dar a născocit o legendă, un teren nu departe de oraș, într-o zonă râvnită de mulți, cică ar fi fost al lui, urma să construiască șiruri de case ieftine, cu o palmă de grădină fiecare, cu drum asfaltat până la teren, cu creșă și grădiniță, școală i s-a părut cam prea mult, cine știe câte autorizații ar fi fost necesare

o zecime din bani înainte să înceapă construcția, s-a temut să ceară mai mult, cu zece la sută era convins că găsește proști cu grămada

era atâta îndrăzneală în născocirea lui, că nimeni, autorități și cumpărători, nu s-a gândit o clipă să verifice, după ce au văzut primele aprobări cu anteturi, ștampile și semnături olografe, din partea a fel și fel de instituții respectabile, toate măiestrit falsificate

un om al lui Don Paul i-a creat, pentru câteva damigene cu vin și promisiunea că mai primește altele la noua recoltă, dacă-și ține gura și pe urmă uită ce i s-a cerut, un web al unei companii fictive de construcții, pe un nume fals, cu pagină de Facebook și conturi financiare imaginare

când avea timp, răspundea mesajelor de pe Facebook, părea activitate însuflețită

până s-a plictisit, de fapt i s-a părut că nu mai are timp pentru el și nu mai știa ce să răspundă zecilor de întrebări nerăbdătoare despre când încep construcțiile, că prea nu mișca nimic pe terenul cu pricina, a închis peste noapte pagina de Facebook și web-ul, s-a dat la fund, a citit pe site-uri cum e căutat de poliție, erau zeci ca el, lăsaseră mulțimi cu buzele umflate

nu l-a dibuit nimeni

măcar se alesese cu un fond frumușel

și atunci a apărut Armandel

3.

Naiba știa cine-i dăduse numele ăsta caraghios, poate părinții lui romi, dar nu-i știa nimeni să-i întrebe ce-i apucase, nici măcar dacă erau romi de-adevăratelea ori doar sărăntoci ai mahalalei care prea se uitaseră la telenovele sud-americane, poate vreun coleg sau pedagog de la școlile de corecție pe unde trecuse, în două sau trei rânduri

Armandel nu se sfia să recunoască trecerea printr-o școală dintr-aia

oricum e mai bine decât să ajungi la pârnaie, zicea, d-acolo dacă te mănâncă-n cur poți să scapi și nu te caută nimeni, până dă de tine întâmplător vreun chior și te aduce înapoi, de dincolo sar pe urmele tale grămezi de gabori, însoțiți de pârnăiașii care speră să li se reducă din pedeapsă că dau o mână de ajutor

cum se cunoscuseră, aveau versiuni diferite

Fabian povestea convins că ardea gazul pe lângă o familie enormă de ciorditori chemați la o firmă din mahala a lui Don Paul să-l scape de fiarele vechi care-i umpleau un hangar și el îl îndemnase să pună mâna, c-o să se aleagă cu ceva dacă se termină mai repede

Armandel susținea că el îi deschisese ochii lui Fabian că familia numeroasă de romi se dădea peste cap să-i tragă pe sfoară, se agitau în jurul cântarului și notau pe o foaie ruptă dintr-un maculator găsit pe un butoi cifre fanteziste, niciun sfert din cât încărcaseră deja într-un

camion care ar fi trebuit să ajungă demult la casat și pe care-l umpluseră că de-abia se urnise

amândoi însă admiteau că erau mână-n mână în treburi de cartier, mărunte și plicticoase, murdare, ar fi spus firile sclifosite, treburi cerute de Don Paul prin cealaltă față a lui, CapMare zis și Sulă Mare, șefu' suprem nu se cobora să dea ordine mărunte unor pezevenghi mărunți, dar toți știau de unde vin și nu crâcneau

Armandel l-a inițiat pe Fabian în afacerile cu țiganii, tot felul de șmecherii și mai ales fier vechi

se câștigă ca la balamuc, îi tot zicea, până l-a convins

îi știu eu p-ăi din Șindrilești, vorbești cu doi, trei mai prăpădiți și cu puradei mulți, le faci rost de câte o căruță cu cal, n-are cum să fie o avere, le închiriez!, găsești gârlă, și-i trimiți prin sate cât mai izolate să strângă fier vechi, tablă, caroserii, acumulatori, radiatoare, carton, găsesc ei ceva, după ce ani de zile n-a trecut nimeni p-acolo să facă curățenie, dau 25 de bani pe un chil de fier vechi, tu-l vinzi cu 50 de bani, doi lei pe un chil de inox, opt lei un chil de cupru, într-o lună strângi mii de lei și muncesc alții pentru tine

mai e și treaba cu vagoanele încărcate cu fier vechi, lângă sat e un depou, vin marfarele ca la balamuc, stau câteva zile nemișcate, vagoanele nu sunt păzite, n-au oameni, mai trimit câteodată jandarmii care-i fugăresc pe hoți, dar tot te alegi cu ceva

nu mai spun că le poți aborda mai de departe, te alegi cu mai mult, da-ți trebuie abilitate să te cațeri pe vagoane când încetinesc la curbe, sunt o groază, după care arunci jos tot ce reușești, doar că mai ai nevoie de alți oameni jos, să strângă ce-au aruncat ăia și asta se poate-ntinde pe sute de metri, muncă, nenicule

și mai trebe să mai ai oameni care să-i alunge pe alții care pândesc ș-atâta așteaptă, să dai tu fieru' vechi jos, adicătelea treaba mai grea, și ei să-l care unde știu

deci e complicat, nenicule

de unde mă-sa le tot scoți, a izbucnit Fabian, surprins de mintea lui Armandel

păi nu te uiți și tu, nenicule, la televizor, Don Paul are televizoare peste tot, nu-i vezi că fac asta toată ziua?

l-a dus într-o noapte să vadă cu ochii lui

două camioane se nimeriseră să deșerte gunoiul, cei din jur i-au dat foc cu niște aprinzătoare care aruncau jeturi de flăcări, păreau niște vrăjitori țopăind în apropierea mormanului de deșeuri care s-au aprins repede, după care a explodat ceva în morman și a izbucnit o trombă de fum înecăcios

le lăcrimau ochii

când s-au întors a doua zi, încă fumega mormanul mult mai mic

nu-i de noi, a decretat Fabian

n-o fi de noi, da' ceva trebe să fie și de noi, n-o să stăm pe uscat toată viața

mai ai alte idei d-astea crețe?

ohoo

ia zi-mi-le

Petruș

Am mai spus-o: afurisită treabă-n pula mea!

șefu' ăsta, Stamate, iar mă lasă să mă descurc singur, o ține langa de câte ori deschid vorba că n-are destule elemente să se bage și el în povestea cu deșeurile, să mai sap, să mai strâng

ce să mai strâng, că are pe masă fel și fel de rapoarte, mi-am aruncat și eu ochii, gunoaie peste gunoaie aduse de te miri unde, Italia, Anglia, Germania, Austria, de la mama mă-sii din Portugalia și de pe mai știu eu ce coclauri, chipurile la reciclare, ce reciclare când n-ai o lege clară și toți fac după capul lor și zac maldărelele de gunoaie că-mput orașele

s-a stricat treaba după ce China a sistat acum vreo doi, trei ani importurile de deșeuri, s-au gândit să ni le aducă nouă pe cap, și șmecherii au sărit pe nadă, că e loc de câștiguri ca la balamuc, le duci la fostele fabrici de ciment, sunt arse peste noapte și nu mai rămâne urmă, da' ăia vor și ei ceva bani, sau le duci la orice groapă de gunoi și le lași acolo, să le ardă țiganii, dac-o fac și ăștia, că vor și ei bani, pneuri, uleiuri, plastice de tot felul, butoaie cu chimicale care distrug mediul, îi doare-n cur de mediu și de ce se-ntâmplă mai departe, când teșchereaua-i doldora

și pe urmă a venit pandemia și ne-a năucit

n-apuci să ieși să-i prinzi, îți trebuie aprobări peste aprobări, ăia lucrează noaptea și noaptea n-ai voie să ieși din casă, nici măcar noi n-avem voie, toate-s ca la balamuc

are pe masă și raportul poliției italiene care ne-a informat că pe fir s-a băgat Mafia și când se bagă ăia pe fir e loc de câștiguri să trăiești șapte vieți în huzur, dacă nu te prind unii mai isteți ca tine

și tot zice că n-are elemente destule

să mă dau peste cap să i le scot?

îi e gândul numai să se pensioneze, când vrei, când nu vrei aduce chestia în discuție, am spus-o ziaristului cu care mă sfătuiesc în treburi delicate și ăla a și băgat-o într-o carte, mă-ntreb dacă n-ar fi cazul să-mi țin gura, te

pomenești că deschide șefu' într-o zi cartea aia și să vezi scărmăneală

i-a intrat în cap ca o pacoste, mă și boscorodește, o să vezi tu când ajungi la vârsta mea, m-am plictisit, zice

cum să te plictisești, șefu', să-mi trag una, avem atâtea de făcut, nu vezi cum roiesc pungașii, gangsterii și peștii-n jurul nostru?

tocmai asta e, sunt prea mulți, îi prinzi, dar le dă drumu' câte un judecător bine școlit și-ți râd în nas și mai sunt și uscăturile dintre noi care-i ajută, se nărăvesc la bani, de parcă n-ar câștiga destul și n-ar avea ce pune pe masă

ei, și tu, șefu'

niciun șefu', cască ochii

îi casc, vrei să spui că n-a fost mereu așa?

o fi fost, dar eu m-am plictisit

am avut discuția asta de câteva ori, m-am săturat, mi-am zis să n-o mai deschid, odată se înfurie, își strânge lucrurile și se cară de tot, mă lasă pe mâna cine știe cui, oricum unul care nici nu se compară cu el, dai cu pușca să-i nimerești p-ăi buni, o fi găsit vreuna cu care să-și ducă viața până închide ochii, nu l-am mirosit, altfel cum să stai acasă singur cuc și să te uiți la cer, după o viață activă ca la balamuc?

și într-o seară, înainte să plece spre casă în hârbul lui pe care nu mai vrea să și-l schimbe, mi-a făcut o mărturisire care m-a durut și pe mine, să-mi trag una

simțise nevoia, zicea, când era ca mine, să schimbe ceva în sistem, ba chiar să-l schimbe cu totul, nu era doar el în dorința asta, mai erau și alții, dar din grupul lui rămăsese cu timpul cam singur

apoi făcuse și el compromisuri, ca toți din jur

acum nu mai putea face nimic, îmbătrânise și îl copleșiseră

sistemul rămăsese de neclintit

și toți care voiau să-și facă de cap își făceau

nu știam dacă aștepta să-i răspund, nici nu știam ce să-i răspund

și înainte să-și pornească hârbul a mai spus

poate preiei tu, poate faci tu ceva

nu mă așteptam să mă împovăreze într-atât, în pula mea!

dar m-au apucat dracii

să m-apuc de treabă, vreau, nu vreau

rapoartele de pe masa șefului sunt bune pentru presă, să-i amețească pe cei care citesc, sunt fapte trecute, știute, poate și rezolvate, eu am nevoie de fapte care se petrec în clipa asta, n-am de unde să le apuc, singura cale e să-i mai storc pe ciripitori, ăștia știu tot ce mișcă, doar că spun numai când îi storci sau îi scarmeni

ador să-i scarmăn, adică să-i sperii nițeluș

intru în birou și rămân încremenit, cineva a instalat un televizor, care mai e și deschis, noroc că abia se aude

șefu' a zis de `jdemii de ori că nu vrea televizor, el nu e birocrat care să se uite la ce transmit alții, asta cu birocratul mi-a plăcut întotdeauna, mai să-l iau în brațe și să-l pup, știam că s-ar uita crunt la mine, dacă s-ar stăpâni să-mi tragă una în falcă sau în coaste

transmiteau un documentar despre invazia drogurilor printre adolescenți, poveste fumată, și-ncă rău de tot, dar tot degeaba, poate fac bine că tot dau emisiuni din astea, poate se trezește cineva, deși n-aș crede

închid televizorul și mă-ndrept spre peretele ălălalt

pe el, șefu' a agățat, cu ani în urmă, o tablă imensă de plută pe care lipim cu scoci bilețele sau le prindem în bolduri, nume, străzi, coduri, dacă nu știi despre ce e vorba nici nu le bagi în seamă, așa fac toți care intră, nici nu se mai uită la tablă, aiurelile lui Stamate & Petruș, își zic, asta-mi convine, ne uităm doar noi, să ne amintim cum merg lucrurile, să mai adăugăm o hârtiuță, să mai tragem o săgeată dintr-un loc într-altul ori să ștergem alta, când s-au schimbat combinațiile

fiecare bold colorat are o anumită semnificație, fiecare bilețel înseamnă o acțiune, pare o hartă totul sau o sminteală abstractă din care de-abia de înțelegi ceva, a zis bine Răducu Fursec, a căscat ochii până a renunțat să mai priceapă și-a mormăit că-s mai interesante schemele lui, din ele chiar își pot da seama oamenii

numai că noi nu vrem să-și dea seama oamenii

și ce-ai rezolvat, în pula mea? l-am întrebat furios, după care mi-a părut rău, fiecare cu căpățâna lui

am adăugat două bilețele cu numele spuse de Coco de urmărit

Fabian

1.

Nenorocirea s-a petrecut când se aștepta mai puțin învățase să conducă mașina, Don Paul îi înlesnise să-și cumpere una dintre mașinile lui mai vechi, la sub jumătate de preț, era încântat, se putea deplasa în orice colț al orașului, deși de multe ori înjura traficul infernal din București și era convins că ar ajunge oriunde mai repede cu piciorul

dar era încântat că urca la volan mai degrabă noaptea, când putea mări viteza în voie

noapte era și când se întâmplase nenorocirea

la dreapta lui ședea Armandel

se certau cum să-mpartă sutele obținute de la un țigănuș sigur nou în meserie, se hazardase să fure o mașină de lux de sub privirile lor și se pregătea s-o dezmembreze înainte de ivirea zorilor

se rugase de ei cu cerul și pământul să nu-l dea pe mâna poliției

Fabian îl urmărise prin toate hârtoapele, știa drumurile, năvălise peste el înainte să apuce să fugă și-l încolțise fără milă: ori plătești ori sun la poliție

puștiul era clar începător, nici n-avea ajutoare, în curtea în care chipurile se ascunsese mai erau două fătuci cam de-o seamă cu el, care tremurau ca varga, în loc să chirăie să adune tot satul alături, treabă de începători, Fabian a rezolvat repede, au șters-o

nu s-aștepta să i se împotrivească acuma Armandel

măcar jumate vreau

ești nebun, ce-ai făcut pentru asta, cine a condus, cine a nimerit în hârtoape, cine l-a pândit când s-a dat jos din mașină, cine l-a luat din scurt? n-ai scos o vorbă

eram ariergarda

ce erai? erai în pula mea un căcăcios

hai sictir

ce ziseși, frate? mai zici o dată? hai, mai zici o dată?

și jap, un dos de labă peste bot

atât de tare îi scăpase, că s-a ivit un firicel de sânge în colțul buzelor

într-o clipă s-au dat amândoi jos din mașină, au înconjurat-o și s-au luat la bătaie

un tip sfrijit, numai piele și os, pe care atârnau hainele de căpătat, cu brațele lungi, numai fibră, de la cât cărase saci prin depozite, înainte să ajungă la Don Paul

celălalt ceva mai îndesat și mai iute, țopăind furios

înjurături încălecate, pumni, gâfâieli, gemete, sudalme, scuipături, icnete, vaiere, vulgaritate

se rostogoleau pe pietrișul de lângă drum, când unul deasupra, când celălalt

totul s-a precipitat când Armandel a scos, el știa cum, un șiș din turul pantalonilor, n-a apucat să-l deschidă

Fabian a înșfăcat pe pipăite primul bolovan, a lovit cu toată puterea în cap

și s-a făcut liniște

Fabian s-a ridicat în genunchi, l-a înghiontit pe Armandel, nu mișca

mișcă, idiotule, șoptea, că n-oi fi murit

s-a uitat în jur, nimeni cât vedea cu ochii, doar câteva stele și satul departe, alături o groapă de gunoi care puțea de trăsnea, abia acum și-a dat seama

s-a ridicat în picioare, a mai privit o dată să se lămurească dacă e vreo țipenie

a dat să urce în mașină, s-a întors, l-a apucat pe mort de încălțări, l-a târât printre gunoaie, pe movilă, cât mai departe, numai șei și movilițe în care i se înfundau pașii, îi venea să borască de putoare, gâfâia, cât de sfrijit era i se părea că atârnă o tonă, nu s-a oprit decât când n-a mai văzut drumul, i-a scos încălțările și le-a aruncat cât de departe mai putea, în direcții diferite fiecare, nici el nu știa de ce, poate să nu-l mai recunoască nimeni, s-a gândit mai târziu, umbla mereu cu adidași roșii, chiar dacă ferfeniți, poate să nu fi rămas pe încălțări amprentele lui, cât îl trăsese de labe și-i nădușiseră palmele

tremura când a urcat la volan și s-a-ntors în oraș

n-a întâlnit pe nimeni, nu i-a ieșit nici măcar vreun câine în cale

după vreo săptămână, Don Paul l-a întrebat pe unde dracu' umblă Armandel, de n-a mai apărut

a ridicat din umeri

nu-i fratele tău de sânge, cum de nu știi?

o ridicare identică din umeri

sper că nu i-ai făcut felu', a zis Don Paul, dacă se află te mănâncă pușcăria

așa mă știi, Don Paul? n-am stofa de-așa ceva

când au dat de Armandel niște puradei care scormoneau în groapa de gunoi după jucării vechi, omul putrezise bine în soarele fierbinte, au venit echipe de criminaliști, au măsurat, au fotografiat, au pus întrebări în tot satul, au primit ridicări din umeri, au clasat cazul, nu știau nici măcar să dea un nume cadavrului

doar necunoscut

2.

E aur, Don Paul

căcat, e gunoi, nu-i de mine

uită-te pe niște site-uri, Don Paul, ți le arăt eu, nu-i glumă, nu s-ar băga în treaba asta tot felul de mafioți care știu să stoarcă banu', mie prima oară mi-a deschis ochii Armandel

a apărut?

n-a apărut, dracu' știe pe unde s-a băgat, s-a dat la fund de tot, da' am avut discuții cu el cu săptămâni în urmă, știe niște șmecheri la Șindrilești, firme de-ale bulibașii, care strâng fier vechi, fură mașini, le dezmembrează, le ard nopțile, scot cuprul și-l vând cu șaizeci de mii de euro camionu' și le-a venit ideea să ardă și gunoaie, sau i-a îndemnat careva, au adus un camion, l-au descărcat și-au ars tot, nicio problemă, nu i-a întrebat nimeni de sănătate, au adus altele, apoi vagoane întregi, le ard noaptea, îi doare-n cur de poluare, cât le ies bani ca la balamuc

tu vorbești serios?

ia și citește, Don Paul

ascultă la mine, e o afacere, nu glumă, s-au băgat deja unii, nu-i știu, poate-i afli matale, da' după mine nu lucrează cum ar trebui

eu așa zic, am făcut niște calcule, nu mă prea pricep, ar fi bine să-ți pui contabilii care-s tobă de carte să facă și

ei calculele astea, să vezi ce iese

eu zic așa: aducem gunoiul de-afară, filiere sunt destule, ca la droguri, cu camioanele, cu vaporul, cu containere, e o nimica toată ca bani, acolo-i costă să le distrugă de le ia mințile, cinci sute de euro tona, aici – nici douăzeci

să zicem că ne plătesc cu jumate din ce-ar trebui să dea ei acolo, câștig și pentru ei și pentru noi

cât intră într-un container? zece tone, douăzeci de tone; o sută de tone fac cinci sute de mii de euro, o mie de tone, cinci milioane de euro; câte containere încap pe un vapor? zece, cincizeci, o sută, depinde de cât de mare e vaporul; care poate face măcar o cursă pe săptămână; pune-i pe contabili să facă niște calcule, atâtea containere, atâtea tone, atâtea curse, atâția bani, euroi, nu d-ăștia de-ai noștri

p-ormă discuți cu firmele astea de care-ți spun eu sau chiar cu bulibașa, am aflat că e cooperant rău, adică mort să strângă avere, are două fete de măritat mâine, poimâine, și la ei nu se mișcă nimic fără zestre ca lumea,

îi promiți un mizilic, sigur se va mulțumi, sunt bani căzuți din cer și ce-ți rămâne nici nu-ți închipui

încărcătura containerelor o aduci aici cu camioanele sau o lași prin alte părți, e plină țara de gropi de gunoi nepăzite, dai ordin să le ardă noaptea și nu mai știe nimeni nimic

Coco

1.

O prăjină de om, orice haine îmbrăca erau lălăi pe el, pantalonii păreau bufanți și de-abia ajungeau la două palme deasupra încălțărilor scâlciate, nu-i păsa, purta patruzeci și șapte la pantofii mereu cu tălpile roase și crăpături pe margini albite de sare, de la cât de abundent transpirase în ei

se gândise târziu să-și cumpere măcar două perechi când găsea numărul lui, dar nu se îndura să-i încalțe pe cei noi până nu se făceau ferfeniță cei dinainte

purta pantofii scâlciați chiar și când erau zăpezile mari, se întrebau cum de nu-i degeră labele uriașe

veșnic nebărbierit, de fapt îi plăcea să spună că e la modă cu barba neglijent tăiată la două, trei săptămâni

părul încărunțit și lung, strâns într-o scurtă coadă de cal la spate, nu cunoscuse pieptenul, își trecea doar la răstimpuri degetele mâinilor printre firele încurcate și și le lăsa pe spate

porecla i-o scornise un camarad în tinerețe, tot uitându-se la nasul lui enorm și coroiat, ca un cioc de papagal

am să-ți zic Coco

n-a avut nimic împotrivă și lumea așa îl învățase, îi și uitase numele adevărat, unul banal, care nu spunea nimic, Viorel Apetroaie, nici măcar nu-i plăcea, Coco i se părea fantastic

îi dăduse camaradului de băut dintr-un câștig substanțial, nu-și mai amintea ce făcuse să-l obțină, schimbase la viața lui atâtea meserii că abia le putea înșira, ar fi putut scrie un catalog de meserii, niciuna nu se prinsese de el, acum se ocupa cu ce-i cădea zilnic, era mulțumit, chiar dacă zile la rând trăgea mâța de coadă

nu se prinsese de el nici vreo femeiușcă, să-l tragă la casa ei, toate pe care le întâlnise îi voiau banii sau îl boscorodeau că n-are și el o meserie stabilă, oricare ar fie ea, să aducă bani frumoși, cum fac bărbații adevărați

se plictisise de boscorodeli și nu-și mai căutase o femeie să-și facă o familie, după ce-i căzuse cu tronc una pe care o curtase câteva luni, da'l ușuise când pricepuse că n-are chef de-o slujbă stabilă

nu-i venise să creadă că-i dă papucii o muiere, atunci se născuse în el ranchiuna împotriva tuturor femeilor

când avea nevoie fizică de o femeie, din ce în ce mai rar, le găsea la colțul străzii, prostituatele-s pretutindeni, intra în discuții cu ele, îl plăceau că avea vorbe-n gură, apărea câteodată peștele pe care-l punea pe fugă doar ridicând spre el palmele cât lopețile, treacă de la mine, prea ești dus cu pluta, își găsea scuză peștele și femeia era a lui pentru o oră, rămânea toată noaptea doar dacă era cătrănit rău, stăteau la taifas și-n cazurile astea femeia îl ruga spre ziuă să-i dea măcar un pol, să nu fi trecut noaptea degeaba, altfel nu plătea vreodată și niciuna nu protestase

când îl apuca amocul, și-l îneca cu câteva sticle de vin prost într-o cârciumă oribilă, singur la masă, vărsa de mama focului când ajungea în garsoniera lui, dormea două zile până se risipeau cu totul aburii alcoolului, se jura să nu mai pună picătură în gură, dar era convins că n-o să treacă luna și-o să se înfunde din nou într-o cârciumă

și tot își zicea că-i mai bine decât o nevastă cicălitoare

o vreme a făcut pe infractorul, șterpelea ce se nimerea, vindea repede pe trei firfirici, îl ajuta pe unul care distribuia droguri, avea răbdare să-i împacheteze cu degetele lui butucănoase heroina în pachețele minuscule sau în punguțe cât unghia degetului mare, nimeni n-avea dexteritatea lui, altuia care ademenea mușteriii îi aducea tembelii întâlniți hălăduind fără rost pe străzi, în căutare de o ocupație interesantă, încântați că-i băga cineva în seamă și le propunea o aventură, până le-a zis într-o zi șeful celor doi să scape de el, o asemenea prăjină de om, cu un asemenea nas prea le ține minte orișicine și dau până la urmă tot ei de belea, dacă se pun caraliii pe urmele lor

la un anume moment și-a legat o bandană în jurul capului, sigur văzuse în vreun film care-i plăcuse la nebunie, nu mai ținea minte care, n-a mai dat-o jos vreodată, ajunsese cunoscut cu ea, îl zăreau de la distanță și-l strigau

măi, tu, ăla cu bandana roșie, nu vii să dai o mână de ajutor?

se ducea, chiar dacă bandana nu mai era roșie demult, dar nimeni în jurul lui nu mai purta vreuna

ani și ani rezistase în orice meserie doar câteva luni, cât nu se plictisea, știa să intre în vorbă cu oamenii, îl plăceau că-i scotea din carapacea lor cu glume adesea nesărate și mutra lui de șugubăț, uneori le venea să-i dea palme, dar, își ziceau, ai nevoie din când în când lângă tine de unul care să-ți schimbe gândurile

se pierdea în mulțimea trotuarelor, dar dacă aveai nevoie de el, îl zăreai de la distanță, un cap peste toți, înfășurat în bandana cândva roșie

2.

Să mori tu dacă nu ești omu' meu! i-a zis Petruș prima oară când l-a întâlnit, într-o cârciumă în care așteptase un ciripitor care nu mai venise, se speriase și se dăduse la fund, nimerise în altă tabără, fusese săltat de alții, naiba știe

ca ce chestie, i-a fost replica

parcă poți să știi

au chicotit amândoi și Petruș i-a oferit ceva de băut, ce vrei, l-a întrebat

o votcă, una mică, ba nu, una mare, n-am mai băut de mult o votcă mare

o votcă să fie! ai vreo marcă preferată?

ce te lasă inima

nici măcar nu-i plăcea votca, fusese prima băutură la care se gândise, a sirotat suta aia de mililitri ca pe o licoare pentru zei, mai bine de un ceas, chelnerul se oferise de câteva ori să mai aducă una, Coco dăduse din mâinile lui enorme că nu mai vrea, Petruș i-a spus chelnerului să le treacă în cont

Coco a belit ochii cât cepele, nu mai văzuse în viața lui pe cineva care să plătească ceva ce nu consumase

omul ăsta e al meu, se gândise, o să-mi fie bine lângă el

au început să trăncănească

avea chef de vorbă și i-a povestit lui Petruș câte-n lună și-n stele, prin ce trecuse, cum scăpase ca prin

urechile acului, cât era el de mare, când fusese cât pe ce să-l înhațe poliția, din vina unor ciorditori tuciurii

nu mai spune

ba uite că spun, vrei să știi?

Petruș a dat din cap că da, poate o să afle și ce nu știa el de la descinderi, că doar n-avea cum să le știe pe toate, adică povestea văzută din partea ailaltă

a aflat

dar a aflat și câtă ranchiună se strânsese în sufletul omului, ani de zile de nereușite în timp ce toată țigănimea se căpătuia, tipi care-l trăseseră cândva pe sfoară și pe care nu mai ajunsese să-i întrebe măcar ce fusese în mintea lor, femeiuști care nu știau decât să-și deschidă cracii cui plătea mai bine, i-aș beli pe toți, a mai răsuflat Coco, după care și-a golit în sfârșit paharul, cu năduf

i-aș beli pe toți, a repetat, nu se-nțelegea dacă se referea doar la ciorditori sau și la ceilalți

ăsta-i omu' meu, și-a spus Petruș

mai vrei una mare? l-a întrebat

chiar aș mai vrea

să fie

l-a lăsat să se liniștească

l-a urmărit cum îl privea prin sticla paharului și prin licoarea incoloră, la ce s-o fi gândind? părea să vrea ce să-i mai spună ceva, nu era să-l tulbure, era bine să-l lase în apele lui

nu ești cam rasist? îl întrebă Petruș pe neașteptate

deloc, sunt și oameni de treabă printre ei, eu am ce am cu ăi care se dau peste cap să te calce pe bătătură

știi mulți d-ăștia?

cu duiumul, ți i-aș pune pe tavă

de ce-mi spui toate astea? poate sunt polițist, i-a zis într-un sfârșit Petruș

poți să fii și Papa de la Roma, eu tot Coco rămân

chiar sunt polițist

e și mai bine, cu mutra ta ești deja deghizat, nu te miroase nimeni

ce-are mutra mea?

slăbănog, ca fără vlagă, pari un terchea-berchea, sigur îți merge mintea, altfel nu m-ai fi mirosit că-ți pot fi de folos

și-mi poți fi?

depinde, eu zic că da

să-mi fut una, chiar am nevoie de unu' ca tine, știi lume ca la balamuc

ai zis bine, dar și pizda se usucă după o vreme

p-asta de unde-ai mai scos-o

am citit într-o carte

păi, să batem palma

o clipă, vreau să știi și să fie clar că nu sunt ciripitor, adică nu mă treci pe vreo listă de-a ta, dac-o ai, o fac benevol, nu mă plătești, n-am nicio obligație, îți spun ce aflu și cred că ți-ar fi de folos, nu mă obligi la nimic, nu te oblig la nimic, mai dai din când în când câte-o votcă mare, când ne vedem

și de ce-o faci?

sunt un idealist, poate mai stârpim ceva

doar d-asta? să-ți spun că n-am mai întâlnit unu' ca tine?

nici eu n-am mai întâlnit unu' care să-mi dea o votcă mare fără să-mi ceară mai întâi să i-o sug, sau pe-aproape, echivalentu'

ai vorbe, să știi

am și citit la viața mea, doar că nu se vede cititul

3.

Se întâlneau de regulă în câte o cafenea, la vedere, în Centrul Vechi sau altundeva prin centru, lume multă, forfotă, greu să fie urmăriți, greu să nu accepți că e o întâmplare că doi oameni aparent atât de diferiți sorb cafele la aceeași masă

îi vezi p-ăia doi, îl întreba uneori Coco

ce-i cu ei

n-ai zice, da' sunt dealeri, așa bine înțoliți, îi știu

să-mi trag una

n-o să-i prindă nimeni vreodată, n-au nimic la ei, lucrează doar cu telefonul, p-astea și le schimbă la o săptămână, nu cred c-apucă cineva să le pună sub urmărire, în spatele lor e o bandă, se-adună când nu te-aștepți

de unde știi

știu, parcă ziceai că mă crezi

te cred

uită-te la laba mea, mi-am lăsat unghia degetului mic să mă scarpin în ureche, zice lumea, ca mitocanii, dar cunoscătorii știu că mă foloseam de ea când prizam cocaină

prizezi?

n-o mai fac, uită-te la unghiile indivizilor, te prinzi imediat, o-ncearcă și după aia o vând, nicio urmă

nu mă mai ocup cu drogurile

dar te-ai ocupat, e bine să știi că evoluează

n-o să se termine vreodată

nu, când te dai bătut

să-mi trag una, îmi ții lecții?

Memé

1

Memé Florescu fusese cunoscut ani la rând ca un fante de București, exact ca în ilustratele interbelice, doar că n-avea uns cu briantină părul bogat și negru

falnic, cât un brad, bine legat, impunător

se aștepta ca toate femeile să leșine de plăcere la fiecare zâmbet al lui, de parcă ar fi fost Cary Grant, și zâmbetele i se înșirau ca pe ață

intrase de mult în gura lumii ca o poamă rară, se spunea că avusese toate femeile posibile, fără să iubească vreuna; îl iubeau în schimb ele, pentru că era chipeș, frumos, atletic, burlac, bogat, prototipul ginerelui așteptat de toate mamele

și incredibil de impudic

toate sperau să pună mâna pe el pentru totdeauna ori măcar să-l ducă la cununie o vreme, cât să-i pape banii, dar niciuna n-a reușit mai mult decât să i se vâre-n pat

în afară de una pe care n-o știa nimeni, s-ar fi aflat dacă ar fi cercetat cineva pe undeva prin vreo arhivă unde se mai găsea un certificat de căsătorie de nimeni solicitat, pentru că nimeni nu-și imagina că există

niciuna dintre femei însă nu-i purta pică, el nu promisese nimic, se aruncaseră singure în brațele lui, sigur rămăseseră destule care își închipuiau cum i-ar scoate ochii cu gheruțele, zâmbind și cu mare drag, dacă ar fi avut prilejul; avea el grijă să nu se ivească prilejul

nimeni nu știa de unde apăruse, ce făcuse în tinerețe, unde și ce studiase, dacă studiase, și la chestia asta cu studiile toți o lăsau mai moale, în vremurile de-acum tot mai mulți sunt convinși că diplomele te-ncurcă și reușita-n viață ține de alte priceperi; era clar că Memé Florescu le avusese, iarăși nimeni nu știa de unde începuse, dar ajunsese să aibă câteva firme ale lui, în alte câteva era acționar cu participare majoritară, îl curtau mai multe partide ca să-l mulgă de bani, amenințându-l, mai voalat, mai direct, c-o să-l calce fiscul pân-o să rămână lefter,

dacă nu trece de partea cuiva, ca orice afacerist cu scaun la cap

Memé Florescu n-o făcuse și rezista

ba îi determinase pe ademenitori să se certe-ntre ei și să-i țină spatele, când unii, când alții

se învârtea în aceleași cercuri parcă dintotdeauna, nu se întreba vreunul când apăruse prima oară sau cine îl adusese

oricum se obișnuiseră toți să nu fie sindrofie la care Memé să nu apară măcar în trecere, câteva clipe, cât să sărute niște obrăjori pudrați și parfumați sau să strângă zdravăn niște mâini; rareori rămânea mai mult, se știa că e prea prins cu treburi, chiar dacă nimeni nu înțelegea care-s treburile alea, nimeni nu putea spune că-i cunoaște programul, ce face sau dacă e dator cuiva

avea o soră care dispăruse cu vreo zece ani în urmă în Spania, nu era clar nimănui de ce se dusese acolo, poate să-și caute de lucru, deși avea cam tot ce-i trebuia și aici, în România, nu mai dăduse niciun semn de multișor și toate încercările lui Memé Florescu de-a o găsi se loviseră de un zid

trimisese o ziaristă dată naibii de la un post de televiziune s-o caute, una Ileana Caragea, îi plătise el deplasarea, și femeia dăduse în cele din urmă de soră-sa, într-o clinică privată unde era supusă unor tratamente care o tâmpeau, a ieșit un scandal monstru cu ambele polițiii, spaniolă și română, au adus-o în țară și pe urmă a dispărut

ziarista n-a răbdat să nu povestească toate prin câte trecuse într-o carte care l-a înnebunit pe Memé, unii ziceau că i-a dat afacerile peste cap, alții că i-ar fi sfâșiat cu dinții beregata ziaristei, s-a abținut pentru că încă se mai temea de justiție, s-a zbătut un timp și când se hotărâseră unii să-l întrebe una, alta, n-au mai apucat, peste noapte dispăruse

2.

De fapt, tot Ileana Caragea a-ncercat să lămurească lucrurile, dar era numai o teorie, o poveste, n-avea vreo probă, nici nu încerca să convingă lumea, era doar o relatare de reportaj care s-a pierdut în neant, ca orice reportaj, știa că asta e soarta presei

Claudia și Memé Florescu erau dintre acei frați care nu pot trăi unul fără celălalt, dar care de-abia se acceptă

de când se știau fusese o rivalitate incredibilă între ei, niciunul nu suporta ca celălalt să aibă note mai bune, să obțină mai multe premii, să fie mai în centrul atenției, să nu se vorbească mai mult despre el

trăiseră departe unul de celălalt și, când se întâlneau, de câteva ori pe an, nu se despărțeau o clipă, dar simțeau fiecare că leșină dacă celălalt se lăuda cu întâmplări mai grozave

părinții le muriseră amândoi odată la începutul anilor optzeci, iar ei fuseseră despărțiți, oricât se tăvăliseră pe jos urlând că vor să crească împreună

fata fusese luată de bunicii din partea mamei, bucureșteni, băiatul plecase la bunicii din partea tatălui, la Tg. Jiu

Memé, mai mare cu un an, ajunsese cu ușurință premiantul clasei sale; Claudia nu s-a lăsat mai prejos, renunțând la prietenii și jocuri

când Memé s-a apucat de sport și câștiga concurs după concurs, Claudia a început să picteze și a insistat să calce pe urmele Micuței Picasso, chiar dacă îi lipsea succesul aceleia

au abandonat și sportul, și pictura când au ajuns amândoi studenți bucureșteni și-au început să locuiască în sfârșit în aceeași casă a bunicii bucureștene moarte între timp

se schimbase regimul de ani buni, acum casa le aparținea

bunicii din partea tatălui redobândiseră pământuri pe care le stăpâniseră înainte de război, păduri pline de vânat și o culă trecută în patrimoniul arhitectural național

o parte din pământuri o vânduseră, împărțind banii egal între cei doi nepoți, ajunși pe picioarele lor, pentru alte proprietăți așteptau despăgubirile din partea nou creatului Fond Proprietatea, dar erau convinși că vor muri înainte să se listeze fondul la bursă, cum s-a și întâmplat

cu banii, fiecare dintre frați a hotărât să-și deschidă o afacere

Memé a avut succes peste noapte, primei firme i-au urmat altele, se umpluse de bani, fără vâlvă; ajunsese un milionar curtat de politicienii pe care-i ignora

o lăsase în casa bunicii pe Claudia, el se mutase într-un apartament enorm în blocul în care își avea birourile,

dimineața cobora pur și simplu la serviciu cu mult înaintea altora și chiar înainte să-i pregătească secretara cafeaua

Claudia a vrut să-și creeze o casă de modă, dar nu era suficient de puternică să lupte cu rechinii pe care îi descoperise peste noapte, se asociase cu o basarabeancă foarte înfiptă care se dovedi că n-avea deloc gust și i-a prăpădit toți banii; Memé i-a sărit în ajutor, refăcând suma inițială

Claudia a uitat de casa de modă, s-a gândit să deschidă o agenție de modelling, găsise spațiul adecvat, dăduse anunțuri, angajase câteva fete foarte drăguțe care participaseră deja la câteva seri fabuloase

cam atunci unul dintre partenerii lui Memé i-a spus ce credea el că făcea o agenție de modelling, curvăsăreală în toată regula

Memé s-a aprins, fără să mai consulte pe nimeni, și i-a cerut Claudiei să renunțe să mai facă pe matroana de bordel

a urmat o ceartă cumplită între ei, în care Claudia a înțeles cât de limitat era frate-său, iar Memé a priceput cât de încăpățânată era soră-sa

a amenințat-o că-i taie fondurile; l-a amenințat că pleacă din țară

fără să se gândească prea mult, amândoi au acționat

atunci se petrecuse povestea cu aventura spaniolă

lucrurile n-au fost prea clare nimănui, mai ales după ce poliția dezmembrase o rețea de droguri și trafic de femei și în anchetă apăruseră la lumină nume de cod, porecle, acronime și inițiale care îi amețeau pe toți, nu se mai știa cine e și ce face

de câteva ori, în înregistrările spuselor câte unuia apărea Memé, nimic mai mult, mai toți au crezut că e doar coincidență, ziarista, de pildă

Memé pe care-l cunoscuse ea era prea serios, nu se băga decât în treburi serioase, care l-au dat peste cap, până la urmă, a mai venit și criza, poate l-au strâns cu ușa cei care insistau să cotizeze la un partid sau altul; în fond, și-a zis ea, era treaba poliției să lămurească lucrurile

numai că nici poliția n-avea un fir de care să tragă

ziarista afurisită a mai urmărit povestea o vreme, a găsit-o pe Claudia a doua oară, într-un azil exclusivist de

lângă București, trebuia să ai bănet, nu glumă, să fii acceptat acolo

a încercat să stea de vorbă cu ea, n-a obținut mai nimic, a presupus că nu-și ieșise încă din tratamentul dur la care o supuseseră în clinica privată din Spania

dacă nu cumva toate fuseseră de fațadă, să prostească lumea, i-a trecut prin cap

dacă nu cumva și starea de acum nu era o simulare și azilul nu era decât o cale admirabilă de a ascunde niște adevăruri

devenea paranoică

n-avea vreo probă pentru gândurile ei, dacă ar fi povestit polițiștilor pe care îi cunoștea i s-ar fi spus să-nceapă să scrie naibii niște romane, că prea știe să le-mbârlige

a păstrat totul pentru sine, continuând s-o viziteze la câteva săptămâni pe Claudia, care începuse să vorbească într-un sfârșit, până când, din confesiunile ei, a născocit o altă poveste, poate cea reală

Memé Florescu spusese că plecase în Spania de nebună, chipurile să-i inspecteze afacerile, erau coproprietari, ziarista se convinsese că Memé Florescu o trimisese ca să scape de ea și chiar aranjase să scape de ea, pentru că era gură bogată și-i periclita afacerile; a făcut în așa fel încât să fie internată la clinica unui escroc portughez pe care l-a îmbrăcat în bani și care a îndopat-o cu tranchilizante puternice până aproape s-o transforme într-o legumă; ajunsese un ogar scheletic; s-a crezut că nu-și mai revine

jurista lui Memé Florescu l-a sfătuit să facă toate aranjamentele s-o interneze în azilul unui prieten, construit la Balotești și unde Claudia era singurul pacient permanent; Memé Florescu nu se împotrivise defel

pe urmă, Memé Florescu dispăruse, dar lăsase un fond din care să-i fie plătită întreținerea și medicația bietei femei o perioadă de zece ani

știa că nu-și revine înainte de zece ani? sau că nu apare el mai înainte?

ziarista părea să înțeleagă mârșăvia lui Memé Florescu care-și construise imperiul pe banii și mintea soră-sii, dar n-ar fi recunoscut nici sub tortură

târziu a înțeles că undeva într-o bancă, pe care el n-o știa, era închis un zapis cu destule explicații nefericite pentru el, care s-ar fi deschis doar dacă dispărea Claudia

fabulații

teorii

pe care le discuta cu Sorin Năstase, colegul ei de breaslă și de birou

nestăvilit, acesta scrisese o carte, mai degrabă Memé Florescu dispăruse după apariția acestei cărți, în care i se puneau toate în cârcă, cum se întâmplă în romane

și peste noapte a dispărut și Claudia, când Ileana Caragea a vizitat azilul, nu mai era, nu se știa unde plecase, de parcă o răpise cineva sau cineva o îndemnase să dispară, spre binele ei

la mai toate vizitele la azil, în spatele Claudiei ședea o femeie frumoasă, blondă, cu părul tuns scurt, ochi căprui cu irizații verzulii, care-i făceau să pară albaștri într-o anume lumină, atletică, emana energie, nu prea vorbea, strictul necesar, Claudia părea să nu-i iasă din cuvânt

o chema Sarah

nici pe ea n-o mai văzuse

ce poveste se putea imagina în spatele ei!

doar inspectorul Stamate și adjunctul lui, Petruș, se mai încăpățânaseră să scormone, poate află până la urmă ceva

au fost intrigați și ei când au apărut în înregistrări numele Memé și aluziile sau trimiterile la fapte care se petrecuseră pe vremuri

au bănuit la un moment dat că în capul afacerilor cumplite pe care le tot anchetau de ani buni s-ar fi aflat Memé, pe care niciun ciripitor, niciun arestat, niciun condamnat nu l-a dat în gât, pentru că nu-l știa

au bănuit chiar că el ar fi fost faimosul Tati, după care alergau de ani și ani de zile, pe care nimeni nu-l văzuse, nimeni nu-l auzise nici măcar la telefon, dând vreun ordin să se facă un anume lucru, nimeni nu știa să-l descrie, nimeni nici măcar nu bănuia unde se află

fără dovezi, de parcă ar fi fost o nălucă

șefii din poliție izbucneau în râs dacă aduceau vreodată vorba de Tati

fiți oameni serioși, terminați cu prostiile

dar pe panoul de plută atârnat de inspectorul Stamate pe un perete din biroul lui, pe care agăța hârtiuțe cu însemnări prinse cu bolduri colorate sau cu scoci, într-un colț, uitat, erau un post-it cu câteva însemnări despre

afacerea din Spania, toate cu semne de întrebare, și un altul cu numele Memé Florescu, nimic mai mult

îngălbeniseră, pline de praf

Generalul

1

Pe vremuri, Generalul avea un birou al lui, nimic ostentativ, dar îi plăcea să fie singur când primește vreun amărât să-i dea ordine ori să-i transmită o dorință personală

cine avea capul pe umeri știa, dinainte să-l vadă, că dorințele personale cântăreau mai mult decât ordinele, erau legi pur și simplu, implacabile și de îndeplinit urgent, un ordin mai putea să aștepte, prin comparație

apoi n-a mai avut biroul, n-a mai vrut să fie legat de un loc, unii au zis că e vârsta, și militarii mai ies la pensie, alții – că nu mai are puterile de pe vremuri, și-a dat până și el seama și s-a retras cu demnitate

se înșelau și unii și alții

nu se schimbase nimic, doar că Generalul era și mai precaut decât fusese pe vremuri

de regulă se întâlnea cu cei pe care îi solicita în camere de hotel alese de el, niciodată aceleași, niciodată la ore similare, niciodată interlocutorul nu trebuia să fie însoțit de altă persoană

pe cei care îl solicitau ei îi refuza tranșant, le cerea să-i transmită cererea, ei știau cum, le-o rezolva sau nu, suspansul îi înnebunea pe toți

un singur om a fost primit la cererea lui, nici măcar nu era o cerere, ci un mesaj îmbârligat din care se putea înțelege orice sau nimic, care sfârșea cu „când te văd”

nu: dacă, nu: te rog, nu: fie-ți milă și primește-mă

Generalul a surâs în ziua aceea: lucrurile nu se schimbaseră

i-a trimis un semn unde se vor vedea, foarte curând, fără variante, cum făcea pe vremuri

locul unde s-au întâlnit semăna cu fostul lui birou, în spatele unei mese cu încrustații și nimic pe ea, în afara unor foi goale și a unui stilou, trona un scaun uriaș cu un spătar ce depășea cu două palme trupul vânjos al Generalului

în fața mesei era alt scaun, pereche, pentru Memé Florescu

înainte să-i apară interlocutorul, Generalul și-a amintit cum dăduse, cu ceva ani în urmă, dintr-un decor asemănător, niște indicații unui mesager care era aproape să leșine de uimire

era nostalgic aproape

îi vorbise rar, cu ochii închiși, ca un îndrăgostit evocând o iubită intangibilă, inaccesibilă

mesagerul urma să ajungă în fața unei femei foarte frumoase, să lupte să nu se inhibe și să nu uite cumva mesajul, frumusețea te face mut, urechile i-ar fi trebuit îndopate cu ceară să nu se lase ademenit, dar n-o putea face, pentru că era posibil ca femeia să răspundă mesajului, să fie nevoit să audă și să se întoarcă să comunice

femeia e o sirenă, un fel de zână, rea, continua Generalul

dacă transmite și ea un mesaj, nu mă vei mai găsi aici, nu mă vei mai găsi nicăieri, dar vino totuși, e important, și spune cuvânt cu cuvânt aghiotantului meu, care va ști unde să dea de mine; nu te feri de el; dar e o șansă foarte mică să răspundă: sirena e mult prea sigură pe ea și nu va avea niciodată nevoie de ajutorul meu, cum n-are nevoie de ajutorul nimănui, eu doar sunt obligat s-o înștiințez

și mai departe se gândea, fără să-i mai spună vreo vorbă mesagerul care înțepenise de uimire

trebuie să știi că are antenele ei și nu i se poate ascunde nimic; știe tot ce mișcă în locurile în care te trimit s-o cauți, cred că și în toate celelalte locuri; e posibil să știe deja ce urmează să-i transmiți; mă gândesc că își închipuie chiar cum stăm de vorbă acum, dar mai degrabă nu, prin urmare te va aștepta cu mesajul meu, pentru că sunt totuși situații pe care nu le controlează; dar controlează mai mult decât mine, așa că îi sunt dator

acum își caută iubitul; sau amantul; sau pe cel pe care îl folosește la vremea asta în pat pentru plăcerile ei, nimeni nu poate băga mâna-n foc ce-a ajuns omul când e vorba de o femeie ca ea

i-a întrebat pe toți pe care-i crede implicați

toți au ridicat din umeri

bănuiește cine nu-i spune adevărul, poate declanșa o furtună, dar s-a gândit să mă informeze mai întâi; crede că e mai bine să acționez eu, oficial, să nu provoace ea prea multă tevatură

n-o s-o fac, dar o s-o ajut altfel

adică are mână liberă

un ultim sfat, mai zisese din nou Generalul către Mesager: privește-o, miroase-o, dar nu te lăsa ademenit de ea; o să pierzi

mesagerul abia și-a revenit din uluire, înainte să părăsească încăperea

îi era clar că Generalul era îndrăgostit, nu mai întâlnise vreodată un General îndrăgostit

dar ce știa Generalul nu era treaba Mesagerului, dacă voia să-și păstreze capul pe umeri, așa că, după câteva ore, și-a șters din minte totul

în esență, Generalul era singurul care cunoștea o poveste petrecută cu ani în urmă la Sinaia, cu două personaje apropiate de el, cu furia femeii și nevoia ei de răzbunare, o înțelegea

nu doar că era îndrăgostit, voia s-o apere și s-o ajute

fără ca ea să știe

2.

Cu Memé Florescu a discutat numai despre Sarah, femeia-sirenă

păreau doi foști iubiți ai unei femei pe cale să se răzbune, care nu știau cum să-și scape pielea

când Memé Florescu a adus vorba despre transporturile imense de deșeuri, ultima lui găselniță și chestiunea pentru care venise, Generalul a dat din mână plictisit

nu mă interesează, știu povestea, profită mulți, e treaba ta cum te descurci, te-ai vârât singur, s-ar putea să fie ultima oară, n-am cum să te ajut de data asta

Sarah

I-a răsunat în cap vocea tărăgănată câteva seri la rând, o săptămână, mai multe, începuse să nu mai știe dacă telefonul venise ieri sau cu vreme în urmă, o obseda, sigur era prima oară în viață când avea impresia că și-a pierdut reperele și i se făcuse frică; ba nu, era a doua oară când îi era frică

o înnebunea gândul că nu are habar cine e în spate

de câteva ori i-a urmărit serile pe mușteriii care beau bere, singuri ori în grup, n-avea cum să-și dea seama în niciun fel cine erau, a abandonat

treptat începea să se lepede de panica de după răpirea din apartament, nu fusese nimeni care să-i fi vrut răul, altfel nu mai era în viață, ar fi urmărit-o și la *Happy Hour*

dar nu reușea să-și dea seama cine era în spate

Eva dispărea și reapărea fără să spună unde fusese, copilă nebună, nu știe ce stârnește în mintea celei care o crescuse, n-avea rost să-i explice, ar fi vorbit pereților

Fabian dispărea și reapărea și el la fel, de fiecare dată când o întâlnea îi rânjea în față, fără vreo vorbă

îi intrase în cap că, de fiecare dată când dispare, îi dă raportul lui Don Paul, n-ar fi știut să-și explice gândul

au liniștit-o mesajele Claudiei care au început să sosească din când în când, la intervale neregulate, în formula veche, știută doar de ele două, sms-uri scurte pe care, odată deschise, trebuia să le citească repede și să le memoreze, înainte să se șteargă singure, în câteva secunde, niciodată mai mult de zece

de două ori mesajele s-au repetat identice, de parcă expeditorul s-ar fi temut că n-a apucat să le citească

nu i-a spus niciodată unde a ajuns, unde se ascunde, nici când se va întoarce, dacă se va întoarce, nici nu i-a cerut, surprinzător, să vină după ea, cum stabiliseră, să se prăjească la soare prin Caraibe, cu un martini la gheață alături, pe măsuțe cu umbreluțe, și la picioare cu flăcăi cu abdomenele numai pătrățele, nici măcar n-a întrebat cum îi este

știa?

niciodată discuțiile dintre ele nu se purtau fără întrebări personale, acum acestea lipseau

dar mesajele erau sigur de la Claudia, îi recunoștea expresii doar de ea folosite

n-avea cum să răspundă, la numerele de telefon, câteva, pe care i le știa, suna în gol, adresa de e-mail pe care o avusese fusese desființată, sms-urile primite nu acceptau răspunsuri, ca la call-center-urile instituțiilor birocratice, cu mesaje automate care te anunță că nu poți da vreo replică

apoi i-a cerut să intre pe dark web

o mai făcuse, știa cum, știa unde

a găsit în clar informațiile pe care Claudia voia ca ea să le știe și îi erau necesare, cum să acționeze, cu cine să se întâlnească și unde, ce urma să facă, un plan detaliat al unei noi afaceri, complet diferită de tot ce făcuseră împreună până atunci

niciun nume cunoscut, nici Don Paul, nici alții

era un puzzle complicat, pus la punct de o minte complicată, diabolică de-a dreptul, drogurile păreau jucărie prin comparație

Claudia reintrase în afaceri, i-a recunoscut stilul, dorința de a face mereu ceva ce nu s-a mai făcut, gândul a liniștit-o și i-a dat imbold, Tati revenise, nu se mai simțea pierdută

sigur Claudia lucra cu cineva, n-o putea întreba cu cine, chiar la toate nu se pricepea, deși era a naibii de isteață

de data asta aproape toți oamenii cu care trebuia să se întâlnească erau noi

acționa în numele unei firme bucureștene care avea tot ce-i trebuia unei companii respectabile – adrese mai multe, pentru că avea sedii mai multe, nu știa dacă fictive sau cu indivizi de umplutură, dar în carne și oase, care lălăiau prin cine știe ce birouri, telefoane, site, un istoric, sigur contrafăcut, nu conta, s-a interesat cu precauții la Registrul Comerțului, totul era în ordine

urma să intre într-o afacere cât se putea de legală

trebuia să acționeze în numele acelei firme sau prin intermediul ei

a închiriat de la o companie de transport câteva camioane pe care le-a trimis în portul Constanța să

încarce containere, avea mai multe adrese la care urmau să le descarce, majoritatea în apropiere de București

habar n-avea ce e în containere, doar bănuia, dată fiind destinația, cele mai multe la fabrici de ciment

prin firma ale cărei coordonate îi fuseseră comunicate prin dark web a dirijat alte zeci de containere spre câteva garnituri de tren care s-au risipit prin țară

plățile le făcea pe loc, în momentul încheierii afacerii, interlocutorii, pe care nu i-a văzut vreodată la față, erau încântați și nu puneau întrebări și nici ea nu se temea că va fi păcălită, contractele schimbate prin e-mail erau blindate cu o clauză care-i obliga pe interlocutori să plătească de zece ori mai mult decât primiseră, în cazul unei nereușite, oricare ar fi fost cauza

contractele nu admiteau vreo întârziere, cât de mică, iarăși cu daune imense, dar și cu plăți recompensatoare pentru îndeplinirea la timp a clauzelor

nimeni dintre cei contactați, selectați dintr-o listă în care erau aranjați în ordine descrescătoare, în funcție de capacitățile de operare, n-a pus vreo întrebare, de parcă li s-ar fi explicat din timp despre ce era vorba și doar așteptau telefoanele ei sau e-mailurile ca să înceapă să acționeze

i s-a precizat să nu recurgă nici măcar o singură dată la aparatura proprie

pentru fiecare tranzacție folosea un unic telefon, pe care după aceea îl distrugea, cum primise indicații, toate telefoanele nou nouțe le găsise într-o cutie anodină adusă de un curier pe numele *Happy Hour*

în aceeași cutie găsise și trei laptopuri de ultimă generație, neutilizate încă, doar pe ele trebuia să le folosească pentru e-mailuri

după care și-a trimis un om de încredere să le doneze unei case de copii de la capătul țării, cum primise indicații

se întrebase de ce nu i se ceruse să facă aidoma și cu telefoanele, și-a spus că probabil acestea ar fi fost mai ușor de urmărit și exista un risc

i-a luat aproape două săptămâni să ducă totul la îndeplinire, cu verificări cu tot

nu s-a interesat ce se întâmpla cu containerele după ce ajungeau la destinație sau cu conținutul lor, nu era treaba ei, în mod cert erau alți oameni, de teren, care se ocupau de asta, sigur mult mai mulți, destinațiile fiind atât de multe

cheltuielile au speriat-o, din prima clipă, chiar și fără să facă vreo socoteală, doar aduna în minte cât costă aia, plus aia, plus ailaltă, dar i se indicase un fond anume la care să recurgă, cu un cod special pentru care primise un card într-un plic adus de alt curier anodin

își închipuia că asemenea cheltuieli vor genera câștiguri de cel puțin câteva ori mai mari, sume pe care refuza să le gândească

te-ai descurcat excelent, ca de obicei, a fost mesajul Claudiei, care a surprins-o mai mult decât orice: niciodată Claudia nu se entuziasmase în timpul sau la sfârșitul unei afaceri

a așteptat un mesaj nou, care n-a mai venit

a venit, în schimb, într-o seară târziu un apel pe telefonul ultrapersonal, pe care nu-l folosea decât pentru discuțiile cu cei foarte apropiați

poate ar fi bine să ne vedem, te aștept în fața intrării secundare de la *Happy Hour,* cea din spate, nu-i nici țipenie pe acolo, într-o mașină cenușie, o să ți se pară neagră, noaptea toate mașinile cenușii par negre

era vocea Generalului

până să răspundă, închisese

a cuprins-o panica, i se mai întâmplase de curând, când fusese răpită din apartamentul ei

s-a gândit un minut înainte să acționeze

îl urâse toată viața pe General, era convinsă că-i pusese mereu bețe-n roate, Claudia spusese mereu că e bine să nu se-ncurce niciuna dintre ele cu generalii fostei Securități, dacă se află își pot pierde afacerile, era convinsă că sprijinise mereu partea adversă, cea pe care ea trebuia s-o înfrunte sau cu care se lupta pentru supremație

i se păruse mereu un fost depășit, cu metode învechite, abject, o ființă cu care nu voia să aibă de-a face

abia de-l văzuse de câteva ori de-aproape, abia de stătuse de câteva ori de vorbă cu el, era convinsă că respingerea era reciprocă, n-avea cum să fie altfel, chestiile astea se simt

nu înțelegea de ce vrea s-o vadă, însemna că se întâmplase ceva peste voința lui

era cumplit de curioasă, dar și temătoare

dacă se întâlnea cu el, putea păți ceva, s-o răpească, s-o înțepe cu vreo seringă, să-i pună o batistă pe față, să nu mai știe de ea

absurd, și-a zis

n-ar fi venit la *Happy Hour,* era simplu s-o ademenească în altă parte, dacă de ademenire era vorba

dacă nu se întâlnea cu el, poate pierdea ceva important

n-ar fi fost bine nici să spună cuiva unde se duce, ca precauție, Generalul se încumetase să vină până la *Happy Hour,* sigur n-ar fi vrut să fie știut, cădea de proastă și paranoică

pe când deschidea portița intrării din spate s-a gândit că parcă s-ar duce la o întâlnire de taină cu un amorez, un rendez-vous la *Happy Hour*

a zâmbit

zâmbea și când a deschis portiera mașinii parcate alături, una care părea într-adevăr neagră în întunericul nopții, era una dintre nopțile în care stâlpii de electricitate nu-și aprinseseră luminile

era imposibil să fi făcut asta tot Generalul, nu se putea să aibă atâta putere

mă bucur că ai venit, a spus Generalul cu vocea lui gâjâită, înseamnă că ești în continuare femeia deșteaptă pe care o știu

n-a răspuns

l-a lăsat s-o privească, i se mișcau rotițele în cap ca o tiribombă, se întreba ce urmează, nu-l mai văzuse de ceva vreme, n-arăta hodorog deloc, doar un bărbat în vârstă, foarte în vârstă, dar în putere, viu, genă dată naibii

ești la fel de frumoasă ca pe vremuri, a spus vocea gâjâită

sper că nu pentru complimentele astea, pentru care îți mulțumesc, ai vrut să mă vezi

nu, categoric

a făcut un semn și bătrânul aghiotant a coborât din mașină, s-a rezemat de capotă și și-a aprins o țigară, oricine l-ar fi văzut ar fi înțeles că se odihnește câteva minute înaintea unui drum mai lung

Generalul a apăsat un buton și în mașină se auzi un zumzet ca o șoaptă, deloc deranjant, ca un șuier foarte ușor de vânt

n-o să audă nimeni ce vorbim, n-o să poată înregistra nimeni, cu niciun aparat sofisticat

înseamnă că-mi vei spune lucruri grave?

foarte grave

tu m-ai sunat că vrei să bei bere la *Happy Hour?* s-a arătat ea curioasă

nu, bătrânul, zise făcând un semn cu capul spre bărbatul de afară care fuma tacticos, era un semnal să stai liniștită

nu l-am înțeles așa

nu e vina mea, mereu ai gândit mai mult decât mesajele

ai făcut o treabă foarte bună, ce-ai făcut în ultimele săptămâni, a zis după o pauză în care a tușit sec

n-avea rost să-l întrebe de unde știe, îi era clar că știe tot, a așteptat să spună mai departe

nu știu dacă te-au plătit pentru ce-ai făcut

cine să mă plătească?

nu fi nerăbdătoare

a făcut o altă pauză, după care a zis

le iese un munte de bani

cui le iese?

lor, Claudiei și lui Memé, ei sunt fruntea

poftim???

calmează-te, nu trebuie să strigi, o să creadă bătrânul că-ți fac ceva rău, și nici nu te-am atins

cum poți să spui ce spui??

mă poți asculta atentă câteva minute, fără istericale? n-am timp prea mult

atunci spune lucruri rezonabile

spun lucrurile cele mai rezonabile, doar că tu nu le știi, ai fost trasă ani la rând pe sfoară

te ascult

Claudia ta și Memé au lucrat mereu mână în mână, niciodată nu i-a despărțit nimic, chiar dacă păreau la cuțite, adversari, dușmani, era totul un joc, să-i adoarmă pe cei din jur, până și pe mine m-au păcălit o vreme, la începuturi

frate și soră erau un gând, o voință

în tot ce făcea Claudia, în spatele ei era Memé, dispariția ei, cea de demult și cea mai recentă le-au plănuit împreună, până și dispariția lui a fost plănuită

împreună, să te adoarmă pe tine și pe alții, i-ai spus pe bună dreptate ei Tati, îți minte că ea ți-a spus să-i zici Tati, ca să-i prostiți pe alții, dar nu ea era vârful, chiar și în spatele ei era un bărbat, Memé, Tati cel adevărat

nu se poate!!!

poți asculta fără istericale? te-am mai întrebat

pot

te-au folosit pentru că erai cea mai bună din tot ce întâlniseră ei și era necesar să te așeze în frunte, să-ți gâdile orgoliul și să-ți adoarmă orice suspiciune

vrei să spui că…

da, vreau să spun că în toate, în absolut toate afacerile în care v-ați implicat și tu și Don Paul și alții, cu droguri, cu femei, cu țigări, cu naiba mai știe ce, erau ei doi, era mai ales el, a strâns o avere imensă, dar e atât de deștept că nici măcar eu n-am aflat unde a depus-o, probabil în mai multe locuri, în părți egale, îl duce mintea și știe că poate oriunde apărea o fisură pe care să n-o controleze, a știut întotdeauna, de asta s-a dat la fund, să nu-l mai urmărească nimeni, să-l uite, dacă nu apari un an, doi, cinci, lumea chiar uită de tine

îl urăsc

știu și știa și el, de când cu Sinaia

ce vrei să spui?

nu discutăm foarte deschis?

nu înțeleg

știu o poveste cu o fată foarte frumoasă care s-a îndrăgostit de un fante care a îmbrobodit-o până a luat-o de nevastă cu acte, ea nu se lăsa altfel, n-au vrut niciunul să afle cei din jur, dar de fapt fusese tot ideea lui, cu misterul ăsta a cucerit-o, și după trei zile petrecute într-un hotel din Sinaia, numai ei doi, bărbatul i-a dat papucii și ea a jurat să se răzbune și n-a găsit prilejul până când el s-a dat la fund

au fost patru zile, spuse Sarah după o pauză în care se auzea doar respirația greoaie a Generalului

sunt singurul care știe povestea, a mai spus el, mai știu și unde e actul, dacă ai nevoie vreodată

repet, ai făcut o treabă bună și habar n-am dacă ți-au transferat sau nu o parte din câștiguri, o să aflu în câteva zile, mai degrabă n-au făcut-o, așa cum se întâmplă la ultimele tunuri, dar altceva e mult mai important

în câteva zile o să izbucnească o tevatură cumplită, sunt implicați prea mulți, sunt presiuni enorme din străinătate să rezolvăm ca lumea de data asta, s-au deschis acolo anchete care or să ajungă și aici, or să cadă capete la noi, cum au căzut și la ei, o să fie nebunie, ai grijă

să știi că n-am fost implicat absolut deloc în afacerea asta cu deșeurile, am refuzat din prima clipă, mi s-a părut prea dură, cu toată lumea nevoită acum să suporte aerul ăsta îmbâcsit și irespirabil, am și eu niște limite, de data asta n-am nicio contribuție, pot judeca foarte calm ce se întâmplă

au rămas urme câte nu-ți poți închipui, cu toate telefoanele distruse, computerele neutilizate mai înainte, firma fantomă cu zeci de angajați de-adevăratelea, dacă se apucă cineva că scormonească cum trebuie, vor ieși la lumină zeci de nume sonore, or să ajungă și la ei, cu toate că mă îndoiesc, nicăieri n-a apărut vreodată numele lor sau ceva care să-i indice, or să fugă din nou, deocamdată nu pot, pentru că le-am blocat pașaportul, toate pașapoartele, chiar și pe cele măsluite, n-au cum ieși din țară

dar pe tine te pot încolți, or să ajungă foarte repede la tine

n-am făcut nimic ilegal!

putem vorbi ca doi oameni cu mintea la ei? n-am vrut să te văd ca să te aud văicărindu-te sau dându-te după cireș

atunci, de ce?

să-ți propun un lucru, vreau să scapi și dacă scapi o să-ți poți duce răzbunarea care colcăie în tine la capăt, dacă o să mai vrei

nu te oblig la nimic, nu-ți cer nimic în schimb

mergi în următoarele 24 de ore la o agenție de voiaj, o să-ți las numele și adresa, dacă ești de acord, când vei coborî din mașină, îți va da bătrânul un bilețel

te așteaptă la agenție un plic pe numele tău, nu-l poți ridica decât tu, pe baza cărții de identitate, dacă nu te duci în 24 de ore am cerut să se ardă totul, lucrurile se precipită, înăuntru se află un bilet de avion, vei vedea destinația, nimeni n-o să te caute acolo șapte vieți, eu n-o să mai fiu de mult, dacă o să mai vrei să te întorci vreodată, mai e acolo un pașaport pe alt nume, nu vei mai

fi Sarah, îmi pare rău, e un nume frumos, dar toate se schimbă în viață, mai e acolo un act de proprietate, o să stai în casa ta și pe domeniul tău, nu prea mari, dar confortabile, mai e și un card pentru un depozit dintr-o bancă foarte cunoscută care nu trage niciodată pe nimeni în piept, îți va fi suficient să trăiești decent destui ani

de ce-o faci? de ce mi-ai spus toate astea?

s-a uitat lung în ochii ei căprui cu irizații verzui, care-i făceau albaștri într-o anume lumină, acum erau de un albastru atât de închis că păreau negri

n-ai înțeles nimic în toți anii ăștia, a spus când ea nu i-a mai suportat privirea și a întors capul

când a coborât din mașină, Sarah a dat să intre în curte, s-a răzgândit, s-a întors spre bătrânul aghiotant care deschisese portiera, a întins mâna și a primit un carton cât o carte de vizită, l-a strâns atât de puternic în mână de parcă s-ar fi temut să nu-l piardă

și cu el viața

Petruș

De ani îl tot căutăm pe Tati ăsta-n pula mea, mi-au apărut peri albi, și descoperim că e o femeie

și-n spatele ei e ăl de-l voiam căptușit la începuturi, celebrul Memé Florescu, despre care doar eu și Stamate mai credeam că e-n viață

și ne-a tras pe sfoară o altă muiere afurisită și inteligentă foc, jos pălăria, să-mi trag una!

nu știu dacă să-i mai spun ziaristului ăluia, Sorin Năstase, toată tărășenia, adică partea noastră, din interior, cum am făcut până acum, după fiecare ispravă încheiată cu izbândă ori cu eșec

și să-i vorbesc, mai ales, de straniul Coco

care știe lume ca la balamuc, din toate straturile, e incredibil

dacă n-ar fi fost el, n-aș fi înțeles povestea cu Claudia aceea fantastică, femeia pe care o curtase în tinerețile lui și-l ușuise când pricepuse că n-are chef de vreo slujbă stabilă și despre care știa aproape totul, o urmărise cu ranchiună pas cu pas, an de an, cât putuse

mi-a povestit atât de multe într-o seară, c-aș fi eu în stare să scriu un roman, doar numele nu mi-l spusese, dar mai am și eu minte să pun cap la cap lucrurile și să-nțeleg despre cine adusese vorba

mi-a spus până și unde s-o găsesc, pentru că era convins că face treburi necurate, după care l-a cuprins mutenia, de parcă s-ar fi simțit vinovat că trăncănise prea mult sau face un rău cuiva iubit, oricare ar fi motivele, și și-a luat rămas bun pe neașteptate

habar n-avea c-o să mă grăbesc să trimit o echipă întreagă să dea de ea și s-o ridice, căzuse pleașca peste noi și nu știam dacă să țopăi de bucurie că reușeam să ne închidem ancheta taman când ne credeam cu mâna goală, oricum o înjurătură sigur am tras

mă uitam cum se îndepărtează, cu mers legănat ca o rață, o prăjină cocârjată bâțâindu-se printre trecători, cu capul înconjurat de o bandană pe care mai mult o bănuiam în umbrele serii, oricum nu se vedea că fusese roșie cândva

mă întrebam cum de se-nvârteau atâtea în mintea lui, fără să-i explodeze, fără să se teamă

n-am nicio obligație, spusese, nu mai insista, ți-am zis destule, nu-mi cere mai mult

iar acum, dacă m-apuc să-i povestesc ziaristului ăluia și cum am ajuns la Claudia, zisă Tati, o să-mi râdă-n nas și-o să ne tragă pe toți într-o carte, oricât l-aș ruga eu să se abțină

și zău dacă-mi place să-mi aflu eșecurile și mai ales să mă aud tot la trei vorbe cu „pula mea”

dar ăsta sunt

și nu-i pot spune să se abțină

dacă-mi zice să mă abțin și eu?

n-am încurcat-o?

Victor Stamate

Era frânt, mai fusese frânt, dar parcă nu ca acum

nedormit de două zile, poate mai multe, cine le mai ține socoteala

uită mereu că nu mai e tânăr

toată povestea cu deșeurile și cu Memé Florescu pe care-l căuta de zece ani l-a stors, și încă n-a ajuns la el, a dat de soră-sa și de alții, i-a săltat el în persoană, dar niciunul nu știe unde se ascunde Tati cel adevărat, nu muierea, poate doar îl mai acoperă și când or să vadă că nu mai au ieșire dau pe goarnă totul

asta n-o s-o pună în raport, l-a lăsat pe Petruș să-l întocmească, nu mai are chef

noroc că și-a ales cel mai destoinic adjunct, când o să iasă la pensie o să-l propună în locul lui, dar știe că n-o să ajungă niciodată, or să-l mănânce toți crocodilii aduși în poliție de cine știe unde

sau poate nu, au ajuns să se teamă de limba lui ascuțită

e târziu, dar încă nu s-a înnoptat de-a binelea

își aprinde o țigară înainte să urce în hârbul lui, la care nu vrea să renunțe: cum nu renunță nici la țigări, n-are rost să-și mai propună să se lase de fumat, e-n stare de orice, nu și de asta

își pune în gând să se oprească la barul de la intrarea în cartier, poate de data asta chiar o să bea o bere

e convins că Maria le păstrează la rece

de săptămâni bune, când se retrage spre casă, se gândește intens la barul din capul străzii, la întâmplarea pe care și-a amintit-o de atâtea ori, că i se pare că a spus lumii întregi, poate o fi spus-o, inconștient, poate a citit-o într-o carte, e sigur că așa se petrec lucrurile cu noi toți și pe urmă ajungem într-o carte

de ani buni nu mai simțise că i se poate schimba viața

nu reușise să scoată un cuvânt, doar s-o privească cum își trage un scaun și se așază la măsuță în fața lui, ținând apoi în palme ceașca fierbinte, știa că e fierbinte

pentru că-i oferise și lui una și nu reușise să soarbă decât o singură gură

neagră, tare, fără zahăr, de parcă i-ar fi știut gusturile

îmi dai voie să stau, spusese

nu fusese o întrebare, de parcă ar fi fost stăpâna timpului lui, oricum era a locului

cum să se împotrivească? de parcă asta aștepta și n-avea grai s-o spună

s-a gândit că vrea să-l întrebe ceva sau să-i povestească ceva; sau avea chef de vorbă și găsise că e momentul potrivit și poate el era omul potrivit

între timp, nu mai intrase nimeni în bar și părea să nu mai intre pe ploaia care bătea în geamuri cu furie; pe stradă nu era niciun trecător rătăcit

așa că o privi atent, adică mai atent decât până atunci: o femeie bine făcută, blondă, frumușică, în jur de patruzeci de ani, mai degrabă mai mult, sigur în jur de cincizeci, cu ochi negri jucăuși și sclipitori

câteva riduri în jurul ochilor, pe care nu și le ascundea, o făceau să pară nu doar matură, ci și înțeleaptă, după ce trecuse prin viață

o femeie care știe ce vrea

o femeie cu care nu te joci

cu un aer ferm, n-o puteai înșela, te-ar fi dibuit dacă înșirai minciuni

Victor Stamate n-avea de gând să-i înșire minciuni

era a treia oară când se oprise la barul acela, în drum spre casă, un bar deschis de curând, la marginea cartierului său, mai avea de mers vreo trei străzi, nici un kilometru și ajungea la curtea lui cu zorele

primele două dăți fusese atât de obosit că uitase că intrase să bea o bere și se alesese cu o cană mare de cafea

nu mai dormise aproape toată noaptea, dar era obișnuit, oricum gândurile nu-l lăsau să închidă ochii înainte de ora două, uneori trei; la șase, când suna ceasul să-l trimită la serviciu, i se părea că de-abia își coborâse pleoapele

fusese destul să se oprească de două ori și femeia îi reținuse obiceiul sau ce părea a-i fi obiceiul, așa că-i adusese o ceașcă fierbinte, fără s-o mai ceară el

de fiecare dată o văzuse pe femeie în spatele unei tejghele care aducea a bar, o tejghea micuță, n-ar fi putut sta în fața ei mai mult de trei inși să comande, nicidecum să-și bea paharele

nu erau de partea astălaltă a barului decât două scaune înalte, cu picioare subțiri, din inox, de parcă ar fi fost așezate acolo pentru un cuplu, Victor Stamate încă nu văzuse vreun cuplu urcând pe cele două scaune

în toată încăperea nu erau mai mult de șase măsuțe de câte patru locuri, fiecare cu fețe de masă albe, cu un mănunchi de dungi albastre pe margini, un aer proaspăt și văratic; asta îi plăcuse teribil de mult

îi mai plăcuse că nu era multă lume, o mână de inși, deși de fiecare dată fusese ora la care toate barurile erau pline

niciun bețiv care să facă scandal sau să răstoarne mesele

poate era scump, dar cât de scump putea să fie?

nu serveau mâncare, doar merdenele și pateuri, aduse probabil de la brutăria vecină, prin urmare proaspete; ținute sub un clopot uriaș de sticlă, de unde erau luate cu un clește enorm de aluminiu

în mijlocul fiecărei măsuțe era câte un bol adânc de sticlă albastră, cu alune prăjite; din partea casei

nu se fuma, dar n-avea de ce să-l surprindă, nu se mai fuma pe nicăieri, iar el oricum se străduia să se lase de fumat, deși știa că eforturile îi sunt în zadar

pe toți pereții erau înrămate desene cu mare: cer și marea, nimic altceva; astea fuseseră al treilea lucru care-i plăcuse

eu sunt Maria, îi spusese la a treia oprire, după ce se așezase pe scaunul din fața lui, să nu crezi că vreau să te agăț, nu sunt din alea, vreau să-ți mulțumesc că te oprești aici spre casă, presupun că asta faci, nu cred c-ai venit din centru special; locul ăsta e al meu, l-am deschis de vreo trei luni

și merge?

eu sunt mulțumită; nu l-am deschis să mă umplu de bani, pur și simplu să-mi satisfac o nebunie; am două fete ajutoare, care fac cu schimbul, dar pe cea de azi am trimis-o acasă când am văzut cum îi curge nasul; trebuie să mă descurc singură; vorbesc prea mult?

nu

presupun că nu ești pensionar, altfel ai veni mai des, să te aerisești, să cauți companie; și la alte ore; nici nu arăți a pensionar, dar nu mai ai mult; înseamnă că ai de lucru undeva, o treabă care te ține mult, din moment ce vii doar seara și te întorci atât de târziu; după cum ai

arătat de fiecare dată, simțeai nevoia să te oprești puțin înainte să ajungi acasă, nu te poți îndrepta decât spre casă, altfel n-ai veni în mahalaua asta

cum arătam?

obosit; dar satisfăcut, de parcă știai că ți-ai făcut treaba și nu puteai fi decât mulțumit; sigur te opreai pentru că nu te așteaptă nimeni acasă; nu te superi că am înțeles că ești singur

tot o afirmație, nu o întrebare

mai știi multe despre mine? întrebă

nu prea; habar n-am ce meserie ai

sunt polițist

nu mă sperie

n-are de ce să te sperie

pari om de treabă din moment ce nu te-ai grozăvit din prima clipă cu ce ești; și să-mi ceri pe datorie; unii așa fac; și dacă ești ce ești, n-ai intrat să mă urmărești pe mine, nici vreun mușteriu, încă n-au venit să-și facă vad dintr-ăia care să fie urmăriți, pur și simplu ai făcut un popas; poate te gândești la ce ți s-a întâmplat în ziua respectivă, ca și cum ai face un bilanț, o trecere în revistă, să vezi dacă au fost toate cum voiai să fie

pe toți îi analizezi în felul ăsta?

nu-i analizez; îmi place să-mi închipui ce fel de oameni sunt cei care intră, să-i citesc; uneori nimeresc; alteori nu mă interesează, nu le zic nimic, pentru că ei nu-mi spun nimic, persoanele lor adică

am fost profesoară de psihologie, nimeni nu mai pune preț pe așa ceva, așa că mi-am dat demisia după ce a murit bărbatu-meu; pusesem bani deoparte, să plecăm în lume; n-am mai plecat singură, am deschis localul ăsta, să vină lumea la mine; n-am copii

sigur ar mai fi stat, dar au intrat două cupluri, care au ocupat una dintre mese, a trebuit să le ducă pahare, bere și pateuri

a rămas de vorbă și cu ei

nu s-a mai întors

Victor Stamate și-a băut cafeaua, a lăsat banii sub farfurioară, s-a gândit că, dacă se duce la bar să plătească, ea va înțelege că vrea să continue discuția

dacă ar mai fi avut ceva să-i spună, s-ar fi întors după ce servise cele două cupluri

s-a gândit, pe când ieșea în ploaie, că nu-i spusese nici măcar cum îl cheamă; nici ea nu-l întrebase

nu însemna neapărat că n-o interesa

însemna că era sigură c-o să mai treacă și are tot timpul din lume să afle

după ce și-a pornit hârbul, s-a gândit să se oprească la barul Mariei

neapărat

să continue discuția

sau măcar să-i spună cum îl cheamă, în timp ce soarbe o cafea turcească adevărată, ca la carte, sau mai degrabă o bere

și poate o privește în ochi

și-i spune doar ei că s-a hotărât să iasă la pensie, pe bune, și-o să aibă vreme destulă să vină s-o vadă la bar, poate și mai mult

nu mai ține minte de când n-a mai privit în ochi o femeie care să nu fie infractoare

poate de când plecase nevastă-sa în Italia de unde, când să se-ntoarcă, murise într-un accident de mașină stupid

Sorin

Am mai încheiat o carte

nu știu cum

mintea mi-a fost răvășită tot timpul, personajele zburdau după legile lor, habar n-aveau de voința și gândurile mele

le creasem cu ani în urmă, erau parte din mine, le-am făcut să treacă prin cele mai aiurite întâmplări

acum năvăliseră din nou peste mine, cerând să vorbească, să acționeze, să se distreze, să se urască între ele, spunându-mi că mă vor liniști cu actele lor

amestec de realitate și ficțiune, bodogăneau, asta suntem noi

aiurea, totul e o păcăleală, o farsă

le-am lăsat să-și facă de cap

două săptămâni, trei mai degrabă

apăsat de problemele mele

ele vorbeau și eu scriam

o carte de dragoste, despre care lumea va zice din nou că e roman polițist

și-n timpul ăsta ascultam la nesfârșit o singură melodie, cum fac de fiecare dată când încep să scriu, urlă în mine chiar și acum, o veți găsi la sfârșit, habar n-am dacă o veți trăi la fel ca mine, dar dacă nu-i aștern pe hârtie versurile și nu vă rog s-o ascultați, simt că a fost totul degeaba

I, who have nothing

abia terminasem o serie de reportaje și o carte despre un om de afaceri cu un trecut dubios care fusese aruncat în aer cu propria-i mașină, a început să se întâmple și în România

era trecut de miezul nopții, singur în redacția aproape pustie, dădusem iama în rezerva de băuturi fine a șefei pentru oaspeți simandicoși, închisă fără cheie într-un dulap ca pe vremuri, știam că n-o să se supere, și nu cred că s-a supărat, îmi turnasem un pahar plin, ascultam o melodie înnebunitoare pentru starea mea de atunci și de acum, *Pentru ea,* de Dan Teodorescu, mă uitam la un clip jucat genial de Marius Manole

și-mi era frică să plec spre casă

să n-o găsesc goală și să urlu de pustietate

până la urmă a trebuit să mă urnesc

am găsit casa goală

scumpa mea soție plecase, cum mă amenințase, cum bănuiam c-o va face, habar n-am unde

definitiv

n-o să vă mai spun o dată povestea cu ea, ar fi prea mare plictiseala

am zăcut mai bine de o zi

urla lângă mine telefonul, cred că a sunat de o sută de ori, cred că am primit o sută de sms-uri, mai rămânea ca șefa să trimită poliția să-mi spargă ușa, să vadă dacă n-am mierlit-o

deși ea fusese cea care îmi spunea mereu că e o prostie să-ți iei zilele pentru o femeie, oricât ai iubi-o, și că știa c-o să trec și peste asta

când am răspuns într-un sfârșit, am aflat că trebuie să alerg din nou la redacție

începuse altă nebunie

orașul, cât e el de mare, fusese poluat de niște nemernici care arseseră sute de tone de gunoaie, multe toxice, scăpase totul de sub control sau se grăbise vreun idiot și făcuse mai mult decât i se spusese, se întinsese norul de fum pe zeci de kilometri, e dus de vânt și se răspândește peste tot, înecăcios al naibii, te ustură ochii și gâtul, respiri cu greu, o peliculă fină și lipicioasă se așterne peste tot, n-am crezut să trăiesc și așa ceva

am înțeles pe loc: aveam mult de lucru, iar la sfârșit urma să scriu o altă carte, cea din mâna voastră

nimic nu se oprește vreodată în meseria mea

Bucureștii fuseseră poluați cum nu se mai întâmplase, ieșise un scandal imens, în care se implicaseră Garda de Mediu, ministrul Mediului, poliția, ong-urile revoltate, primul-ministru, televiziunile

oamenii au ieșit în stradă să protesteze, cu miile, în serile următoare s-au adunat zeci de mii, tăcuți, cu măști la gură și la nas, exact ca în pandemie, se suprapusese totul peste pandemie, aproape nu mai știai pentru ce protestează

nimeni nu striga, puținii care mai răspundeau reporterilor televiziunilor se uitau cu ochii înlăcrimați în cameră și întrebau doar atât

nici de data asta nu se face nimic?

habar n-avem, nici eu, nici alții ca mine
nu la mine e puterea, deși e la noi

din fericire pentru mine nu era nimic nou, nu trebuia să iau nimic de la capăt, să aflu, să mă informez, să caut documente și argumente, aveam deja totul pregătit, de parcă aș fi știut ce urmează să se întâmple, au curs reportajele și anchetele șnur, vreo zece zile

unii ziceau că-s om de un premiu al breslei, cum fusese pe vremuri Ileana Caragea, cu copiii abandonați

nu mă interesează niciun premiu, mi-am făcut treaba, premiul meu ar fi fost Eliza, acum chiar că aș fi ținut-o în brațe și i-aș fi povestit prin ce-am trecut și câte se petrec în meseria mea, dar ea s-a săturat să stea cu mine, habar n-am prin ce pat doarme sau țipă de plăcere, nu poate trăi fără asta, mi-a spus-o în ultima noastră zi împreună, nu reușesc să-mi scot din minte diminețile când mă trezea din somn să facă dragoste cu mine

și ca întotdeauna, s-a fâsâit totul

nu s-a mai întâmplat nimic demn de povestit și n-o să se mai întâmple nimic

în afara Claudiei, pești mărunți au căzut în plasă, or să zacă în pușcării, pești mai mari au fugit ca gândacii, tot vor fi prinși și trimiși după primii, afaceriști dubioși și oameni politici s-au înconjurat cu avocați iscusiți, cu mape doldora de ipoteze năstrușnice care nu incriminau pe nimeni

au fost câteva demisii răsunătoare, câțiva miniștri care au căzut ca perele coapte din pom, o să-i vedeți după o vreme în același pom, pe alte funcții

a fost demis un chestor prieten la toartă cu principalul responsabil, un om de afaceri pe care-l curtau pe vremuri toate partidele și care dispăruse doar ca să lucreze din umbră, nederanjat de nimeni

a căzut și șeful unui inspector de poliție cunoscut de toată lumea pentru că desfăcuse niște rețele de droguri și trafic de femei și refuzase să facă altceva în viața lui

a căzut și șeful inspectorului Stamate, n-am aflat încă pe cine acoperise

presa a urlat câteva săptămâni

apoi au apărut alte subiecte, mai arzătoare, și oamenii au început să uite cum ploua cu funingine, cum le curgeau ochii, cum nu puteau respira, cum se otrăvise pânza freatică

viața merge înainte

și am început să-mi scriu cartea

cum se mai întâmplase, de aproape un deceniu, în fiecare an, după povești asemănătoare

am terminat-o, recitesc ultimele rânduri și mă întreb:

o merge înainte viața și pentru mine?

lumea se prăbușește în jurul meu, sau eu simt asta, și nu-mi stă gândul decât la o iubire care a plecat, fără iubire n-am nimic, și mă simt pustiit, mă obsedează, mă topesc, mă simt fără rost, mă port divergent, cum ar spune o prietenă de-a mea

și ascult la nesfârșit *I, who have nothing,* chiar și după ce am scris cartea

sunt normal?

de unde naiba le tot scoți, omule? o să fiu întrebat, de parcă toți curioșii n-ar trăi în aceeași lume cu mine

Șimon
Iulie 2021

Tom Jones – *I, who have nothing*

I, I who have nothing
I, I who have no one
Adore you and want you so
I'm just a no one with nothing to give you but, oh
I love you
He, he buys you diamonds
Bright, sparkling diamonds
But, believe me, dear, when I say
That he can give you the world but he'll never love the way
I love you
He can take you any place he wants
To fancy clubs and restaurants
But I can only watch you with
My nose pressed up against the window pane
I, I who have nothing
I, I who have no one
Must watch you go dancing by
Wrapped in the arms of somebody else when, darling, it's I
Who loves you
I love you
I love you
I love you

STELIAN ȚURLEA
Rendez-vous la *Happy Hour*

„atunci când o voce tărăgănată, pe care n-o mai auzise, o întrebă într-o seară dacă poate să-și bea berea într-una din zilele următoare la *Happy Hour,* în numele Generalului, Sarah amuți aproape un minut, până să bâiguie că oricine era binevenit în local

nimeni n-o asociase vreodată cu *Happy Hour,* nimeni nu trebuia să știe de legătura ei cu localul; nici chiar Generalul

primul gând a fost că Fabian se afla pe undeva prin preajma vocii tărăgănate

și simți un fior”

Stelian Țurlea –
Randez vous la Happy Hour

„Obsesii mai vechi și amenințări prezente, dialoguri (multe, și de o prospețime lingvistică încântătoare), confesiuni niciodată terminate, personaje mai vechi (nu puteau lipsi hârșitul și tot mai sătulul de toate bătrân polițist Stamate și discipolul lui, Petruș). Povești de dragoste sfârșite, deloc surprinzător, în ură și dorință de răzbunare, altele, surprinzătoare, doar sugerate, utile în demascarea răului. O lume cu femei frumoase și inteligente devenite creiere de bandă, ciripitori care vorbesc (cât se cuvine) nu pentru bani, doar fiindcă până și ei s-au săturat de propria lume, milioane de euro adunate din fier vechi […] parcă acest puzzle se adaugă volumelor anterioare ale lui Stelian Țurlea, ca o nouă piesă într-un puzzle mai mare, refăcut (se putea altfel, în lumea noastră?) de un ziarist.”

Jana Balacciu-Matei

„Talentat și încăpățânat să monteze enigme sofisticate, Stelian Țurlea scrie roman cu nostalgia unui cititor ideal, nerăbdător să plece în căutarea Graalului la cel mai mic indiciu.”

Marius Miheț

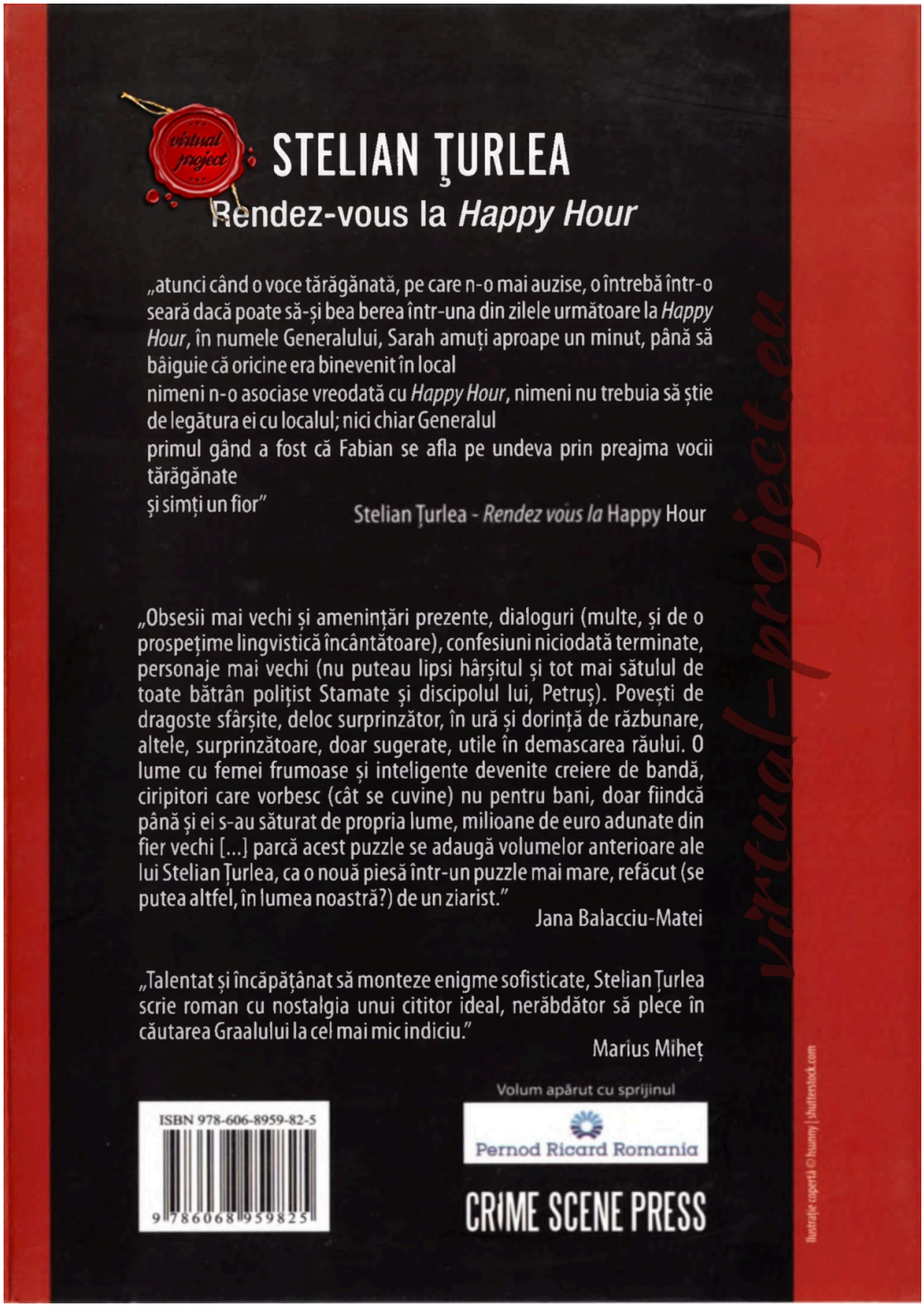
virtual project
STELIAN ȚURLEA
Rendez-vous la Happy Hour
„atunci când o voce tărăgănată, pe care n-o mai auzise, o întrebă într-o seară dacă poate să-și bea berea într-una din zilele următoare la Happy Hour, în numele Generalului, Sarah amuți aproape un minut, până să băiguie că oricine era binevenit în local
nimeni n-o asociase vreodată cu Happy Hour, nimeni nu trebuia să știe de legătura ei cu localul; nici chiar Generalul
primul gând a fost că Fabian se afla pe undeva prin preajma vocii tărăgănate
și simți un fior"
Stelian Țurlea - Rendez vous la Happy Hour
„Obsesii mai vechi și amenințări prezente, dialoguri (multe, și de o prospețime lingvistică încântătoare), confesiuni niciodată terminate, personaje mai vechi (nu puteau lipsi hârșitul și tot mai sătulul de toate bătrân polițist Stamate și discipolul lui, Petruș). Povești de dragoste sfârșite, deloc surprinzător, în ură și dorință de răzbunare, altele, surprinzătoare, doar sugerate, utile în demascarea răului. O lume cu femei frumoase și inteligente devenite creiere de bandă, ciripitori care vorbesc (cât se cuvine) nu pentru bani, doar fiindcă până și ei s-au săturat de propria lume, milioane de euro adunate din fier vechi [...] parcă acest puzzle se adaugă volumelor anterioare ale lui Stelian Țurlea, ca o nouă piesă într-un puzzle mai mare, refăcut (se putea altfel, în lumea noastră?) de un ziarist."
Jana Balacciu-Matei
„Talentat și încăpățânat să monteze enigme sofisticate, Stelian Țurlea scrie roman cu nostalgia unui cititor ideal, nerăbdător să plece în căutarea Graalului la cel mai mic indiciu."
Marius Miheț
ISBN 978-606-8959-82-5
9 786068 959825
Volum apărut cu sprijinul
Pernod Ricard Romania
CRIME SCENE PRESS
virtual-project.eu
Ilustrație copertă © huunny | shutterstock.com

Table of Contents

Sarah
- 1.
- 2.
- 3.
- 4.
- 5.
- 6.
- 7.

Fabian
- 1.
- 2.
- 3.

Petruș

Fabian
- 1.
- 2.

Coco
- 1.
- 2.
- 3.

Memé
- 1
- 2.

Generalul
- 1
- 2.

Sarah

Petruș

Victor Stamate

Sorin

Tom Jones - I, who have nothing

Table of Contents

Sarah 8
1. 8
2. 16
3. 26
4. 27
5. 34
6. 39
7. 42
Fabian 46
1. 46
2. 49
3. 53
Petruș 56
Fabian 59
1. 59
2. 61
Coco 63
1. 63
2. 65
3. 67
Memé 69
1 69
2. 70
Generalul 76
1 76
2. 78
Sarah 79
Petruș 88
Victor Stamate 90

Sorin 95
Tom Jones - I, who have nothing 99